

RAKKAUDEN ABZ

Aakkosellinen kolmiodraama

(Toinen versio)

Otso Huopaniemi 2008

Henkilöt:

ZAIDA BERGROTH, elokuvaohjaaja
OTSO HUOPANIEMI, näytelmäkirjailija
JAN FORSSTRÖM, käsikirjoittaja

Otso ja Jan ovat 28-vuotiaita, Zaida 26

Tapahtuu katsomossa ja kohtauksissa
erikseen mainituissa paikoissa

Kolmikko vuoroin katsoo
Otson keskeneräistä elokuvaa,
vuoroin esittää sitä

KOHTAUSLUETTELO

PROLOGI: S NIIN KUIN SAMMAL	s. 4
E NIIN KUIN ELÄMÄ	s. 6
H NIIN KUIN HUULI	s. 7
V NIIN KUIN VASTAAJA	s. 16
S NIIN KUIN SAMMUMINEN	s. 17
L NIIN KUIN LAHJA	s. 18
S NIIN KUIN SAALIS	s. 27
P NIIN KUIN PANDA	s. 29
K NIIN KUIN KAAVA	s. 30
K NIIN KUIN KOLINA	s. 32
K NIIN KUIN KUISKAUKSIA	s. 36
Y NIIN KUIN YSTÄVÄNPALVELUS	s. 38
U NIIN KUIN UNET	s. 39
M NIIN KUIN MORAALINEN ONGELMA	s. 47
P NIIN KUIN PETOS	s. 48
K NIIN KUIN KESKUSTELUYHTEYS	s. 54
S NIIN KUIN SKAVIS	s. 55
V NIIN KUIN VAISTO	s. 56
J NIIN KUIN JULKISUUS	s. 67
N NIIN KUIN NAURU	s. 68
K NIIN KUIN KOTI	s. 70
T NIIN KUIN TABOR	s. 72
H NIIN KUIN HAMMASHARJA	s. 82
T NIIN KUIN TULIAISET	s. 94
S NIIN KUIN SORMI	s. 101
S NIIN KUIN SQUASH	s. 104
E NIIN KUIN ENSI-ILTA	s. 107
EPILOGI: S NIIN KUIN SUKELLUS	s. 113

PROLOGI: S NIIN KUIN SAMMAL

Zaida pudistaa päätään. Heilauttaa kättään kohti valkokangasta.

ZAIDA: Ei aukee.

OTSO: Siis mikä?

ZAIDA: Kyl mä ymmärrän, mitä sä puhut.

JAN: Selvää suomen kieltähän se on.

ZAIDA: Mut miks? Miks tässä? Mihin tää *liittyy*? Miten tää vie *tarinaa eteenpäin*?

OTSO: Mä en ehkä osaa viedä *tarinaa eteenpäin*.

ZAIDA: Kantsisko sun ruveta opetteleen?

JAN: Laskiks mä oikein? Onks tää jo sun kolmas monologis? Siis jos lasketaan vaan ne, jotka on *erillisiä kohtauksia*.

OTSO: Taitaa olla ...

JAN: Montas meillä on ollu, Zaida?

(ZAIDA LEVITTÄÄ KÄTENSÄ. HYMÄHTÄÄ.)

JAN: Se siitä – tasa-arvosta.

Zaida ja Otso kaksin elokuvassa.

OTSO

Me tapetaan Jan miehissä. Mä ja mun bestikset. Niinku perinteisiin kuuluu. Isketään se sorkkaraudalla hengettömäks. Ja jätetään ruumis jonkun pienen laakson pohjalle lojumaan. Puron viereen. Metsän reunalle. Lehtevän metsän. Paljon kuolleita lehtiä kaikkialla ku joku matto.

ZAIDA

Ja sekö jää siihen?

OTSO

No, kyl seuraavan päivän uutisissa on jotain, et poliisi on löytäny ruumiin ja etsii tekijöitä. Ja oon mä vähän paskana, pysyttelen lähinnä kotona. Mut sit mä muistan, et mä oon paennu rikospaikalta

kallion kautta. Polku meille kulkee sellasen kallion poikki. Sammaleisen kallion. Sammaleeseen ei jää jalanjalkia.

ZAIDA

Ja sekö jää siihen?

(OTSO NYÖKKÄÄ. HYMYILEE AUVOISASTI.)

E NIIN KUIN ELÄMÄ

ZAIDA: Miten sä oikein kuvittelit voivas alottaa elokuvan *noin*?

OTSO: No –

ZAIDA: Mä puran matkalaukkua. Missä toi ylipäänsä *tapahtuu*?

OTSO: Sun luona, mä ajattelin.

ZAIDA: Mun luona? Mitä se tarkoittaa? Mistä katsojan pitäis muka päätellä, et ollaan *punavuorelaisessa kaksiossa*? Häh?!

OTSO: Älä nyt suutu.

ZAIDA: Emmä suutu. Mä yritän vaan – Äh. Olkoon. Mä en jaksakaan alottaa sitä louskutusta, et *kyl sun ammattilaisena pitäis tietää, ettei elokuvaa voi alottaa ihan miten sattuu*.

OTSO: Alotitpa kuitenkin.

ZAIDA: En alottanu. Enkä alota. Tää on vaan ystävällistä huolenpitoa.

OTSO: Kiitti.

ZAIDA: Ja sit toisekseen. Toi dialogi! (OMALLA ÄÄNELLÄÄN:) *Mitä tapahtu?* (JANIN ÄÄNELLÄ:) *Emmä tiedä.* (OMALLA ÄÄNELLÄÄN:) *Mitä tapahtu?*

OTSO: Taaksepäin katsovaa puhetta.

ZAIDA: Nimenomaan! Sä tiedät sen itekin! Ja silti sä alatat sillä.

OTSO: Mä tiesin sen jo sitä kirjottaessani.

ZAIDA: No, mikset sä – ?! Mä en – ?!

(ZAIDA KOKOAA ITSENSÄ. MADALTAA ÄÄNTÄÄN.)

ZAIDA: Miks mä kiedon käteni Janin ympäri?

OTSO: Etsä tajuu? Te ootte nyt yhdessä. Te ootte nyt pari.

ZAIDA: Se on vähän köpö. Se ele.

H NIIN KUIN HUULI

OTSO: Tää on mun lempikohtauksia. Vaik oisha tänki voinu paremmin tehdä.

JAN: Mä en kestä kattoo.

OTSO: Mä oon ollu aika uskollinen alkuperäiselle tässä.

ZAIDA: Taasko te rupeette herkisteleen?

OTSO: Täs on se ongelma, et kieli vaan kuljettaa tilannetta. Sillä ei oo itseis- vaan ainoastaan välinearvo. Silti mä tykkään tästä.

JAN: Se on tiedätsä ikävä itsekkyyden muoto, et haukkuu ite ittensä ennen ku toiset on ehtiny ees alottaa.

ZAIDA: Te vaan *istua tökötätte*.

JAN: Ja puhutaan.

OTSO: Ja juodaan kaljaa.

ZAIDA: Tää on niin hiton *staattinen*.

JAN: No – puraseehan se lopussa multa huulen halki. Sentään.

Baari. Yö.

Otso ja Jan istuvat vastakkain.

OTSO

Ei sun ois tarvinnu tarjota.

JAN

Älä viitti. Se nyt on vähintä, mitä mä voin tehdä.

OTSO

(SIEMATEN OLUTTA:) No kiitti.

(TAUKO.)

OTSO

(VIRNISTÄEN:) Loppupeleis sä haluat kuitenkin vaan – tukkia mun suun.

(JAN KATSOO OTSOA.)

OTSO

Vai mitä?

(OTSO KOHOTTAÄ LASIA. JAN HYMÄHTÄÄ EPÄVARMASTI.)

JAN

Sille.

OTSO

Sille.

(KILISTÄVÄT. OTSO NOJAA TAAKSEPÄIN. KATSOO IKKUNASTA ULOS.)

OTSO

Ohan se hassua.

(JAN VILKAISEE ULOS IKKUNASTA.)

JAN

Nii, mikä?

(OTSO KÄÄNTYY KATSOMAAN JANA.)

OTSO

Tää.

JAN

Nii, *tää*. On, joo. Mä en välttämättä käyttäis just tota –

OTSO

Aijaa? Sullako on sit parempi sana mielessä?

(JAN KATSOO OTSOA. HUOKAA.)

JAN

Ei, ei o. Hassu on hyvä.

OTSO

Hassu on hassu. Ei se oo hyvä eikä huono.

JAN

Sovitaa niin.

(OTSO JUO LASISTAAN.)

JAN

Voitasko me hei –

OTSO

Meinaan vaan, et eka kerta mun elämässä. Tääki.

(TAUKO.)

OTSO

Eka kerta, ku –

(OTSO HUOKAA. VILKAISEE TAAS ULOS IKKUNASTA. ISTUU RETEEMMIN.
NAURAHTAA.)

OTSO

Siinä on vaan jotain humoristista, et –

(LYHYT TAUKO.)

OTSO

Kaks kaverusta käy vessassa. Lyhyen ajan sisällä. Puolen tunnin sisällä. Ehkä vartin. Käy vessassa ja – toinen päättää avata suunsa. Ei kestä enää hienotunteista jaarittelua. Päättää nostaa kissan pöydälle, tuli mitä tuli ...

(HYMÄHTÄÄ.)

OTSO

Sallinet kuluneen ilmaisen.

JAN

(YHTYEN IRONISEN KORREKTIIN SÄVYYN:) Kaikin mokomin.

(LYHYT TAUKO.)

OTSO

Mut toinen –

(LYHYT TAUKO.)

OTSO

Kustuaan ... ollessaan yhä kopissa ... mä kuvittelen nyt, sä voit halutessas täydentää –

JAN

Anna mennä vaan.

OTSO

Toinen lähettää kusen kostuttamin sormin tekstarin kaverusten yhteiselle – ystävälle.

(LYHYT TAUKO.)

OTSO

Sitä sanaa täs on kai käytettävä. Vaik se kuullostaaki yhtäkkiä jotenkin korruptoituneelta. *Ystävä.*

JAN

Se on ihan oikea sana.

(OTSO KATSOO JANIA TUTKIVASTI.)

OTSO

Yhteiselle ystävälle tekstarin. Prahaan.

(TAUKO.)

OTSO

Yrittää lähettää, siis.

(HYMÄHTÄÄ.)

OTSO

Mut tuleeki hermostuksissaan lähettäneeks sen sille kaverille, joka hetki sitten – vessassa ollessaan – oli päättäny – *kissa* –

(NAURAA.)

OTSO

Ohan se nyt jumalauta –

(NAURU TAKERTUU HÄNEN KURKKUUNSA.)

OTSO

Vai mitä?

(OTSO JUO. JAN KATSOO ULOS IKKUNASTA.)

OTSO

Eka kerta. Eka kerta. Ehkä mun elämän erikoisimmat – vessassa käynnit. Ylipäänsä. Ikinä.

(TAUKO.)

JAN

Sä saat sen kuullostamaan – joltain kohtaukselta.

OTSO

Vitun hyvän kohtauksenhan siitä saiski.

JAN

Sä puhut siitä ku – jostain kohtauksesta.

OTSO

Mä kuulin kyl. Kysymys on kai lähinnä siitä, et kumpi sitä käyttää?

(TAUKO.)

JAN

Käyttää?

OTSO

Mmm. Vai suositsä jotain toistaa sanaa? *Työstää?*

(TAUKO.)

OTSO

Fiktioi? Muuntaa?

(NAURAHTAA. HÖLSKYTTÄÄ LASIAAN.)

OTSO

Haluaisitsä vielä tarjota yhet, ku -

JAN

(LIIKAHTAEN:) Joo ... mikä ettei ... mulla on kyl ...

OTSO

(RIEMASTUEN:) Ai, mitä? Menoako? Sullako on huomenna töitä?

JAN

Mmm.

OTSO

Leikkaushommiako?

(JAN NYÖKKÄÄ.)

OTSO

No, mut – kai me nyt yhet voidaan vielä ottaa? Vaikka pienet. Ku sähän olit vasta pääsemässä vauhtiin!

JAN

Ai?

OTSO

Sä aliarvioit sitä, miten hyvin mä sut tunnen, Jan.

(LYHYT TAUKO.)

OTSO

Sä aliarvioit mua.

(LYHYT TAUKO.)

OTSO

Sä olit vasta pääsemässä siihen, et miten ihmeessä mä voin suhtautua tämäniltaseen ku johki helvetin *fiktio* aiheeseen.

(NAURAHTAA.)

OTSO

Ku johki, mitä mä voin käyttää hyväkseni. Urallani.

(LYHYT TAUKO.)

OTSO

Miten mä voin olla niin – sydämetön? Niin – epärehellinen? Niin viileä.

(LYHYT TAUKO.)

OTSO

Ja miks vitussa mä en suutu sulle? Lyö sua? Käy päälle. Ruhjo sun kasvoja. Murra sun luita. Taita sun niskaa. Miksen mä oo saatana suunnilleen matkalla asekauppaan?

(LYHYT TAUKO.)

OTSO

Enkö mä sit rakastakaan Zaidaa? Todella?

(LYHYT TAUKO.)

OTSO

Enkö mä oo koskaan rakastanu?

(TAUKO.)

OTSO

Enkö?

(TAUKO.)

OTSO

Kerropa se mulle.

(LYHYT TAUKO.)

OTSO

Kerro.

(LYHYT TAUKO.)

OTSO

Jan ... Jos sä kuvittelet, et sä voit tehdä mulle niinku sä oot tehny ... houkutella Zaidan Taboriin kanssas ... vietellä sen siellä ... ja sit tulla takas Suomeen ... pettää mut ... kikkailla tekstarilla ... ja kattoo ... nauttia ... siitä ku mä huudan sulle ... ruhjon sua ... potkin ... jos sä todella kuvittelet ... niin mä en oo kyl meistä se joka ... mä en oo kyl ...

(KATSOO JANIA SUORAAN SILMIIN. NAPUTTAA OHIMOAAAN. NOUSEE. KUMARTUU JANIN PUOLEEN. ANTAA TÄLLE POSKISUUDELMAN. ISKEE HAMPAANSA RAJUSTI YHTEEN PURREN JANIN HUULTA. JAN PARAHTAA. HYPÄHTÄÄ TAAKSEPÄIN. OTSO POISTUU. JAN PITELEE HALJENNUTTA, VERTA VUOTAVAA HUULTAAN.)

V NIIN KUIN VASTAAJA

OTSO: Praha. Aamuyö.

ZAIDA: A-ha? Hyvä tietää.

JAN: Onks tää joku puisto?

OTSO: *Mä en oo koskaan käyny Prahassa. Toisin ku eräät.*

JAN: Paha paha.

OTSO: Enkä varmaan käykään.

ZAIDA: Puisto ku puisto.

JAN: Miks Zaida hokee ”Jan ja Otso, Jan ja Otso ...”?

ZAIDA: Se on plokannu sen siitä, ku –

OTSO: Kerro vaan sille. Kerro nyt!

ZAIDA: Mä menen kertoon sille siitä, ku –

OTSO: Ei voi olla noin vaikeaa.

JAN: Noh?

ZAIDA: Mä oon kerran juhlimassa mun eksän enskareita.

JAN: Petri Kotwicano?

ZAIDA: Ei, en Petri Kotwican, vaan – *yhden toisen eksän.*

JANA: Joo?

ZAIDA: Ja ilta venyy. Ilta venyy aamuun.

OTSO: *Tähtärillä.* Tähtitorninmäellä.

ZAIDA: Me juodaan jallua Tähtärillä. Aamuun asti.

JAN: Aijai ...

ZAIDA: Ja aamulla, ku äiti soittaa mulle – sattumalta soittaa – mä pitelen kännykkää tolla lailla höllästi kädessä ja –

JAN: Juu?

ZAIDA: Hoen tollasella humalaisella äänellä, et ”äiti ja Jouko, äiti ja Jouko ...”

JAN: A-haa ...

OTSO: Ei tota voinu olla käyttämättä.

JAN: Eipä tietenkään.

S NIIN KUIN SAMMUMINEN

JAN: Onks susta *moraalisesti tuomittavampaa*, et nainen on humalassa? Siitäks täs on kyse?

OTSO: Ei ei ei ...

JAN: Onks susta jotenkin sokeeraavaa näyttää, ku puolipukeinen Zaida *kierii nurmikolla*? Onks sun maailmankuvas oikeesti *sillä tasolla*? Koska muuten mä en tajua, mikä tän kohtauksen pointti on. Tossa meiän dialogiassahan ei nimittäin oo mitään itua.

OTSO: Mua yksinkertaisesti vaan *kiehtoi tää tapahtumasarja*. Toi miten Zaida pitelee kännykkää höllästi kädessä. Ja miten se putoaa, ku se sammuu.

JAN: No miks sä sit lisäsit ton *kännykän luurista kuuluvan, täysin tarpeettoman* dialogin tähän?

OTSO: Mua kiehto toikin, miten me kirotaan, ku langan päästä kuuluu pelkkää kännistä jorinaa ja vastaajan ääni. Mä halusin saada *toisen näkökulman* asiaan! Näyttää sananaikaisesti, mitä Prahassa ja Helsingissä tapahtuu.

ZAIDA: Mitä sä kuvittelet kenenkään kostuvan tollasesta *randomaalisesta simultaanisuudesta*?

OTSO: Randomitävittua – ?!

JAN: Ja sit toi vielä – mitä toi rahina tossa lopussa on? Mitä sä teet mulle?

OTSO: Mäpä näytän.

L NIIN KUIN LAHJA

ZAIDA: Ymmärsinks mä nyt ihan oikein? Sä oot menny lupaan mulle, et sä annat mulle valmistujaislahjan. Mut sit sä et meinaakaan keksiä mitään. Pari viikkoa ennen mun valmistujaisia sä äkkäät isäs kellarista sellasen punakantisen kirjan, jossa on nahkeat, kellastuneet lehdet. Kannessa lukee *Rakkauden ABZ*. Sä selaat sitä ja naureskelet. Se on täynnä älyttömiä juttuja. Aakkostettua hölynpölyä. Kuppanen tanskalainen rakkausopus vuodelta -68! No, sun mielessä käy ajatus, et täähän ois hyvä lahja Zaidalle. Kirjaimetki osuu just kohdalleen, kun mun sukunimi alkaa B:llä, etunimi Z:lla ja isosiskon nimi A:lla. ABZ. Täydellistä! Mut sä et oo varma, kestäänks mun huumorintaju. Se on vähän pornahtava, se opus. Ja niin antiikkinen. Sä kysyt Janin mielipidettä, ja se arvelee, et kyl mä ymmärrän vitsin. Sä käyt varta vasten varastamassa ABZ:n isäs kellarista ja otat sen mukaan seuraavan kerran kun tuut mun luo. Sä oot paketoinu sen ja tehny oikein kortinki. Silti sulla on kylmä hiki tullessas.

Zaidan kaksio. Iltapäivä.

Otso tulee mukanaan lahjapaketti. Zaida haluaa häntä.

ZAIDA

(HYMYILLEN:) Kiitti.

OTSO

Viis päivää myöhästyneestä lahjasta ei tarvi kiittää.

ZAIDA

Ai tää on siis valmistujaislahja?

OTSO

On, on.

ZAIDA

Mmm. Saanks mä avata heti?

OTSO

(HYMÄHTÄEN:) Totta kai.

(ISTUUTUVAT SOHVALLE. ZAIDA AVAA LAHJAA.)

ZAIDA

Tää vaatii siis vähän huumorintajua?

OTSO

No ei oikeestaan.

ZAIDA

Aijaa? Mä vaan, ku –

OTSO

Joo, mä muutin mieleni.

ZAIDA

(VILKAISTEN OTSOA:) Aha.

OTSO

Se vaadi oikeestaan ... sen enempää ku mikään muukaan – lahja.

ZAIDA

Selvä.

(ZAIDA KOETTAA LAHJAPAPERIA SORMENPÄILLÄÄN.)

ZAIDA

Onks tää jotain vanhaa, mitä sulla oli himassa?

OTSO

Ai, mikä?

ZAIDA

Tää lahjapaperi.

OTSO

Ollaanpas sitä hävyttömiä tänään.

ZAIDA

Eiku tää vaan – tuntuu vähän kostuneelta.

(ZAIDA HYMÄHTÄÄ. HIEROO SORMENPÄITÄÄN YHTEEN.)

ZAIDA

Kai mä saan sentään sanoo, miltä mun sormenpäissä tuntuu?

(KATSOO OTSOA.)

ZAIDA

Saanhan?

OTSO

Ei siitä nyt oo kyse.

ZAIDA

Eikö?

OTSO

Ei todellakaan. (TUHAHTAA.) Kylhän sä tiedät.

(KATSELEE ASUNTOA.)

OTSO

Mun kämppä ...

ZAIDA

Häh?

OTSO

Mun kämppä on niin kostee, et –

(REPÄISEE PIENEN PALAN LAHJAPAPERIA IRTI.)

ZAIDA

Hei - !

OTSO

Kaikkihan siellä kostuu. Lahjapaperikin!

(NAURAHTAA HAPPAMASTI.)

OTSO

Mun ei tarvi ku käydä suihkussa niin kaikki käyristyy kosteudesta.

(ZAIDA NAURAHTAA.)

ZAIDA

Ehkä sä vähän liioittelet nyt.

OTSO

Kaikki paperit ainakin.

(KATSOEN ZAIDAA.)

OTSO

Kuten tuntuu.

ZAIDA

(KOSKETTAEN OTSOA:) Unohda koko juttu ... ei ollu tarkoitus ...

(OTSO VÄISTÄÄ ZAIDAN KOSKETUKSEN. ZAIDA KATSOO HÄNTÄ KYSYVÄSTI.)

OTSO

Avaa ny.

ZAIDA

Ollaanpas sitä tänään –

OTSO

Avaa!

(ZAIDA PUDISTAA PÄÄTÄÄN. AVAA LOPUT LAHJAPAPERISTA. KATSELEE LAHJAA: PUNAKANTISTA KIRJAA. KÄÄNTELEE SITÄ.)

ZAIDA

(LUKEE KANNESTA:) Rakkauden ABZ ...

OTSO

Vähän korni nimi, mut –

ZAIDA

(AVATEN KIRJAN:) Mikä tää o?

OTSO

Mä ajattelin, et –

ZAIDA

(LUKEE KIRJAN SISÄKANNESTA:) ”Sopusointuisen yhteiselämän tuntee siitä, että sitä jatkuvasti voidaan kehittää – ja että se kehittyy.”

(HYMÄHTÄVÄT. ZAIDA KATSOO OTSOA.)

ZAIDA

Mistä sä oot tämmösen löytäny?

(LYHYT TAUKO.)

ZAIDA

Täähän on ikivanhakin. -68. Tanskalainen, hm. (LAUSUEN TARKOITUKSELLISEN HUONOSTI TANSKAA:) Inge ja Sten Hegeler ...

OTSO

Jan sano kerran, et tanskalaiset on kahdessa suhteessa käsittämättömän vapaamielisiä: suhteessa seksiin ja huumeisiin.

(HYMÄHTÄÄ.)

OTSO

Sen eksähän oli vissiin ollu Tanskassa vaihtarina tai jotain.

ZAIDA

Kiitti omistuskirjotuksesta.

OTSO

Eipä kestä.

ZAIDA

Kirjotetaanks sydämellisesti todella yhdellä m:llä?

(OTSO KATSOO ZAIDAA. OJENTAA KÄTENSÄ TARTTUAKSEEN KIRJAAN.)

OTSO

Mä voin hei viedä sen takas, jos –

ZAIDA

(ESTÄEN OTSOA TARTTUMASTA KIRJAAN:) Täh?! Mä vaan *kysyin*.

OTSO

Kyl sä tiedät, et sydämellisesti kirjoitetaan yhdellä m:llä.

ZAIDA

(VILPITTÖMÄSTI:) Enkä tienny! Miks mä oisin kysynyt, jos – ?!

(TUHAHTAA. TUIJOTTAA OTSOA NÄRKÄSTYNEENÄ.)

ZAIDA

No nyt ainakin tiedän.

OTSO

Tossa suhteessa te ootte ilmeisesti kaikki samanlaisia.

(ZAIDA TUIJOTTAA EDELLEEN OTSOA.)

OTSO

Kaikki naiset. Kaikki te kirjoitatte sydämellisesti väärin.

(ZAIDA NAURAHTAA TYPERTYNEENÄ.)

OTSO

Sä oisit kirjottanu sen kahdella m:llä, ja mun eksä kirjotti sen yhdellä l:llä.

(HYMÄHTÄÄ.)

OTSO

Sydämelisesti.

ZAIDA

(KYLmäSTI:) Vai niin. Aikamoinen sattuma.

OTSO

Eiks ookin? Joo, aina kaikissa korteissa luki sydämelisesti. Mä luulin pitkään, et se oli vitsi. Ku sillä oli lievä lukihäiriö. Itseironiaa. Mut ku mä kerran ohimennen mainitsin sille siitä niin se oli ihan äimänä. Ei ollu tajunnu ollenkaan. Oli luullu kirjottavansa sen oikein. Kaikki ne kerrat.

ZAIDA

Itseironiasta tietoakaan ... Voi sua.

(SILITTÄÄ OTSON PÄÄTÄ. OTSO VETÄÄ PÄÄNSÄ POIS.)

ZAIDA

Mä toivon, et sä löydät vielä joskus naisen joka osaa kirjoittaa (ARTIKULOIDEN LIIOITELLUN HUOLELLISESTI:) *sydämmelisesti* oikein.

(ZAIDA NAURAA. OTSO VIRNISTÄÄ HÄNELLE. NAPPAA KIRJAN ITSELLEEN.)

ZAIDA

Satutsä muuten muistaa, mikä päivä huomenna on?

(OTSO KATSOO ZAIDAA KYSYVÄSTI.)

ZAIDA

Etpä tietenkään. (PUUSKAHTAEN:) Valmistujaislahja.

(OTTAA KIRJAN TAKAISIN ITSELLEEN.)

ZAIDA

Valmistujaislahja, joo. Sä annat mulle valmistujaislahjan viis päivää myöhässä sen sijaan, et sä –

(LASKEE KIRJAN KIRJAHYLLYLLE. LAPPEELLEEN, MUIDEN KIRJOJEN PÄÄLLE.)

ZAIDA

(PUNNITEN OTSOA:) - antaisit mulle enskarilahjan päivän etuajassa.

ZAIDA: On nimittäin *Lasileuan* tv-enskarin aatto. Mut mitäpä siitä! Ennen pitkää siitä tulee käsité. Meille. *Rakkauden ABZ*:sta. Me tekstailaanki siitä. Mä saatan kesken baari-illan lähettää sulle viestin, et ”A tutkii Rakkauden ABZ:aa”. Tai jotain muuta vastaavaa. Tsekeistä mä lähetän sellasen viestin, et ”Selailin Jindrichuv Hradecin antikvariaatissa ABZ's of Lovea, Z”. Mikä on totta. Sitä paitsi.

(TAUKO.)

ZAIDA: Sit myöhemmin, paljon myöhemmin – ku me ei enää olla missään tekemisissä toistemme kaa – sä päätät antaa leffalles saman nimen. Jo ennen ku sä oot kirjottanu ensimmäistäkään kohtausta. Ensimmäistäkään riviä. *Rakkauden ABZ*. Ja kysyt taas Janin mielipidettä – ennen ku tekin lakkaatte olemasta missään tekemisissä toistenne kaa, vikana iltana kysyt ehkä –, ja sen mielestä se on ainoa oikea nimi. Ainoa mahdollinen.

OTSO: Näin on, joo.

ZAIDA: Kaunis ketju.

(TAUKO.)

ZAIDA: Mut ei se tosta kohtausta silti tee.

S NIIN KUIN SAALIS

JAN: Anna mä arvaan. Tää on sun unes.

OTSO: Tää *perustuu* mun uneen, joo.

ZAIDA: Mä tunnistan ton paikan.

OTSO: Tähtärin suihkulähde.

ZAIDA: Mut miks se on kuiva?

OTSO: Sehän on suurimman osan vuodesta kuiva.

JAN: Tää on kyl tosi *artistinen*. Etten sanois. Kaks tyyppiä varjonyrkkeilee *kuivuneessa suihkulähteessä*. Aikamoista –

OTSO: Täs on kieltämättä – konstruktion makua.

JAN: Ai, onko?

ZAIDA: Mäkö opetan sua?

OTSO: Sä näytät mulle mallia, joo.

JAN: Mut onks Zaida jossain toisessa tilassa?

OTSO: Ai, miten nii?

JAN: Noku – se ei reagoi ollenkaan sun monologiis. Tai korkeintaan liikkeillään.

ZAIDA: Oonks mä jollain toisella tietoisuuden tai todellisuuden tasolla?

JAN: Olipa akateemisen kuulonen kysymys.

ZAIDA: Älä.

Kuivunut suihkulähde. Iltapäivä.

Zaida ja Otso varjonyrkkeilevät altaassa. Zaida seisoo välillä sivummalla ja näyttää Otsolle mallia.

Zaida reagoi korkeintaan liikkeillään Otson puheeseen.

OTSO

Mä pyydystän kolme erikokosta karjalankarhukoira. Kalaverkoilla. Merestä. Kolme, joo. Yks on kyl ihan pentu vielä. Keskikokonen uros. Pennun lisäksi on sellanen keskikokonen uros. Ja kolmas on. Kolmas on teiän Panda. (VILKAISEE ZAIDAA. TAUKO.) Ne on siinä peräkkäin. Ku mä vedän verkot rantaan. Peräkkäin kokojärjestyksessä isoimmasta pienimpään. Jokanen omassa verkon silmässään. Pandan mä tunnistan siitä, et sillä on ne renkulat silmien ympärillä.

(VILKAISEE TAAS ZAIDAA. TAUKO.) No sen pennun ja keskikokosen uroksen mä otan

helposti hengiltä. Kivenmurikalla päähän ja se on siinä. Mut Panda ei suostu kuolemaan, vaik mä miten taon sitä keskelle otsaa. Siihen ei jää edes jälkiä iskuista. Mä taon ja taon. Ja se vaan kattoo mua sillai lammasmaisesti, kulmiensa alta, niinku se yrittäis sanoa: eiks sua kuule hävetä yhtään?

P NIIN KUIN PANDA

ZAIDA: Tällä kohtauksella ei oo ku yks funktio. Pönkittää sun sairaalloisen heiveröistä, *alati elvytystä vaativaa* itsetuntoas. Todella mautonta! Et mä muka *kinuan sua* lähtemään äitiä vastaan, ku me seistään koirapuiston laidalla ja katellaan, ku Panda telmii.

OTSO: Draama, kato, *draama*. Vaatii tahdon suuntia.

ZAIDA: Ja vitut. Tällä oo mitään tekemistä draaman kaa. Tää on silkkaa egonsilitystä. Sä tiedät sen iteki. Mä kerjää sua lähtemään *yhtään mihinkään*. Ei mun tarvi. Sä oot niin mehuissas äidin tapaamisesta, et mä saan lähinnä *hillitä sua*.

OTSO: Nyt *sä* puolestas puhut paskaa.

ZAIDA: Ja ku äiti hurmaantuu susta, sä et meinaa pysyä housuissas. *Kullannuppu*, Marjatan ihastus ... Eikö muistu mieleen? Sä et vaan kehtaa myöntää, miten suurta mannaa se sun nousukassielulles onkaan. Keski-ikäisen naisen sä saat kyl kuolaamaan vaik vartissa kaupunkimaasturissa, mut hyvää kohtausta sä et näköjään saa siitä *tekemälläkään*.

JAN: Siis, häh? Ymmärsinks mä oikein? Te poimitte Marjatan kyytiin *korkeimman oikeuden* edestä, ja enstöikseen se kertoo törmänneensä just äsken Otson tuomarisetään *muotokuvanpaljastustilaisuudessa?*

ZAIDA: Aikamoinen sattuma, joo.

JAN: *Toi* kuulostaa fiktiolta.

ZAIDA: Siihen verrattuna tää kohtausta on kyl *auttamattoman* pliisu.

OTSO: Mun oli vaikeempi kirjottaa Pandasta ku teistä! Oikeesti.

JAN: Se johtuu vaan siitä, et sä et yksinkertaisesti *osaa päättää*, kuuluuks se et Zaidan äiti sattuu oleen *tunnettu sysmäläinen taidemaalari* Marjatta Tapiola, joka sattuu asusteleen *tunnetun teatteriohjaajan ja kirjailijan* Jouko Turkan kaa, tähän leffaan vai ei. Tää kohtausta oireilee sun *kroonista päättämättömyyttä*s räikeemmin ku ykskään muu. Sä kuvaat *Marjatan koiraa*, muttet *Marjattaa itseään!* Ohan se nyt –

ZAIDA: Toi on melkeen sellasenaan painokelposta tekstiä.

JAN: Kiitos.

OTSO: Mä arvostan sun *viiltäviä analyysjäs*, Jan, mut –

JAN: Tai sit sä oot vaan niin eläinrakas.

OTSO: Mua vaan viehätti ajatus kohtauksesta, joka sijottuu koirapuistoon!

JAN: Mikäs siinä. Ei siinä mitään pahaa. Viscontiaki viehätti ajatus leffasta, joka sijottuu *hevostalliin*.

K NIIN KUIN KAAVA

ZAIDA: *Täs on nyt joku kaava.*

JAN: Niin on.

ZAIDA: Eiku mä maistelen vaan tota mun replaa.

OTSO: Maistuuko tutulta?

ZAIDA: Maistuu mun kämpältä. Kahdeskymmeneskolmas maaliskuuta, ellen erehdy.

OTSO: Sun muistis on käsittämätön.

JAN: Ei kukaan voi muistaa noin tarkkaan. Sä vedit sen hatusta.

OTSO: Mä voin tarkistaa sen, jos te haluatte.

JAN: Sä oot sairas ihminen. TE ootte sairaita.

ZAIDA: Me makaillaan mun olkkarin lattialla.

OTSO: Sä kehut, et mä näytän hyvältä puvussa.

ZAIDA: Sä oot ollu jossain käsittämättömissä sukujuhlissa.

OTSO: Muotokuvanpaljastustilaisuudessa.

JAN: Älä kerro enempää.

ZAIDA: Me tunnustetaan ”tykkäävämmme toisistamme”.

OTSO: Me käytetään niin *lapsellisia* sanoja.

ZAIDA: Suudellaan. Kiusoitellaan toisiamme.

OTSO: Sä *siirrät* mun käden aika ronskisti haarojes väliin.

ZAIDA: Sun käsitykses *ronskista* on vittu *poskisuudelma*.

OTSO: Mä en taaskaan tee mitään. Siis suutelen totta kai, mut –

ZAIDA: Pihtari saatana.

OTSO: Sä suutut. Meet vessaan ja sanot:

ZAIDA: *Täs on nyt joku kaava.*

JAN: Ihan niinku tässä kohtauksessa?! Katos!

OTSO: Mä makaan ihmeissäni lattialla.

ZAIDA: Kun me mennään sänkyyn, kaava lopulta murtuu.

OTSO: Me rakastellaan ekaa kertaa.

JAN: Aha, no nyt ei enää ihan täsmää.

OTSO: Sä kutsut mua kullakses. Raavit mun selkää. Hytkyt rajusti.

ZAIDA: Se ilo loppuu lyhyeen.

JAN: Miten sä oot taas menny sensuroimaan seksin leffastas?!

OTSO: Mä oon ollu niin pitkään selibaatissa.

ZAIDA: Ja melkoisessa tuiskeessa sitä paitsi.

JAN: Eihän tossa oo mitään järkeä?! Jätkällä on tollanen herkkupala tarjolla ja mitä sä teet?! Pistät teiät polttamaan jumalauta *röökiä* ja puhumaan ankeita johonki helvetin *merenrantapuistikkoon*?

Mikä juttu tää ylipäänsä on, et sä haluat sijoittaa kaikki kohtaukset *ulos*? Kuvitteletsä tosiaan saavas sillä lailla *etäisyyttä todellisuuteen*?! Kuvitteletko? Eiks sulla oo *minkäänlaista* tilannetajua? Luulis, et sun tasonen opportunisti sentään tunnistais hyvän kohtauksen, ku se suorastaan *isketään päin näköä*?!

ZAIDA: Jan ...

(JAN ON HUUTAA. HILLITSEE ITSENSÄ.)

K NIIN KUIN KOLINA

Jan lähestyy polkupyörällä takaapäin Otsoa, joka kävelee jalkakäytävällä kantaen kauppakassia.

JAN: (PYÖRÄN SATULASTA:) Mä mietinkin, et miten tässä käy jos mä *en* käännykään ympäri vaan ajan suoraan sun rinnalle.

OTSO: (KATSOEN OLAN YLI:) Niin, et *se oot sä*, joka siinä fillaroi?

JAN: Totta kai *se oon mä*.

OTSO: Se jää kato mulle ainaisiks ajoiks epäselväks.

ZAIDA: Hetkonen, nyt mä en ihan –

OTSO: Pian sen jälkeen, ku sä palaat Prahasta, Jan pyöräilee yhtenä iltana Fredaa pitkin sun luo.

Vaik se on luvannu mulle pysyä *erossa susta*. Heh! Sä oot varmaan kutsunu sen, mistäs mä tiedän.

(ZAIDA JA JAN VILKAISEVAT TOISIAAN.)

JAN: Tää on sen tekstarisählingin jälkeen.

OTSO: Kun välit on jo poikki.

(KAIKKI KOLME KATSOVAT EPÄLUULOISESTI TOISIAAN.)

OTSO: No joka tapauksessa mä en kerkeen näkemään Janista ku selän, koska se huomaa mut jo kaukaa, äkkijarruttaa ja kääntyy jyrkästi kohti Ratakadun kulmaa. Mikä mulle just selvis. Et se oikeesti on Jan. Mähän nään vaan selän. Ja olkalaukun. Meinaan huutaa perään mutten huudakaan. Enkä mä *todellakaan* tiedä, onks se oikeesti Jan vai joku ihan muu, jota mä vaan kuvittelen Janiks. Mä havahdun vasta vaihteiden kolinaan.

Katu. Alkuilta.

Jan nojaa polkupyöräänsä ajoväylällä. Huohottaa. Otso seisoo kauppakassi kädessä jalkakäytävän puolella.

OTSO

No onks veren maku suussa?

(JAN VÄISTÄÄ OTSON KATSEEN.)

OTSO

Kauhea kiire sulla.

(KATSOO JANIN MENOSUUNTAAN.)

OTSO

Ei sitä kuule kannattais –

(TAUKO.)

OTSO

- tolla lailla repiä ...

(KÄÄNTYY KATSOMAAN TAAS JANIA.)

JAN

Mä oon tosi pahoillani. Kaikesta.

OTSO

Sitä mä vaan, et –

(MITTAILEE JANIA KATSEELLAAN. JAN VÄISTÄÄ TAAS.)

OTSO

- sitä mä täs ihmettelen, et –

(TUHAHTAA.)

OTSO

Ihan ku sä oisit äsken –

(TEKEE KÄSILLÄÄN TÄYSKÄÄNNÖSTÄ JÄLJITTELEVÄN LIIKKEEN. NAURAHTAA.)

OTSO

Ihan ku mä oisin kuullu jarrujen kirskuntaa.

(TAUKO.)

OTSO

Vaihteiden kolinaa.

(TAUKO.)

OTSO

Ihan ku mä oisin nähny sun fillaroivan täysillä kohti Ratakadun kulmaa.

(KATSOO JANIA. OSOITTAA KULMAA KÄDELLÄÄN. NAURAHTAA.)

OTSO

Erehdyttävästi sun näkönen häiskä. Samanlainen olkalaukkuki ...

(REPÄISEE JANILTA OLKALAUKUN OLALTA.)

OTSO

Samantlainen selkä ...

(TARTTUU JANIIN. KÄÄNTÄÄ TÄMÄN SELKÄPUOLELLE.)

OTSO

Kaikkea saatanaa sitä mielikuvitus teettääki, vai mitä?

(KÄÄNTÄÄ JANIN KOVAKOURAISESTI TAKAISIN. LYÖ TÄTÄ NYRKILLÄ KASVOIHIN.
JAN SÄILYTTÄÄ MITENKUTEN TASAPAINONSA.)

OTSO

Zaidaki sano kerran, et vilkkaasta mielikuvituksesta ei oo ku harmia ...

(KATSOO TAAS JANIN MENOSUUNTAAN.)

OTSO

(ZAIDAN ÄÄNELLÄ:) Pelkkää harmia ...

K NIIN KUIN KUISKAUKSIA

Puiston kätköissä.

ZAIDAN ÄÄNI

Oota. Älä liiku. Pysy sisällä.

OTSON ÄÄNI

Mut mä tulín jo.

ZAIDAN ÄÄNI

Pysy sisällä!

OTSON ÄÄNI

Okei, okei.

(TAUKO.)

OTSON ÄÄNI

Hankala vaan – olla tekemättä mitään.

ZAIDAN ÄÄNI

Totu nyt vaan siihen. Kulta ...

OTSON ÄÄNI

Alla. Oisko tää helpompaa, jos mä oisin alla?

ZAIDAN ÄÄNI

Pysyt nyt jumalauta vaan siinä! Etkä puhu.

OTSON ÄÄNI

Mut mä oon puhelias tyyppi!

ZAIDAN ÄÄNI

Shhh!

(TAUKO.)

OTSON ÄÄNI

Vittu, ku vois tehdä jotain.

ZAIDAN ÄÄNI

Ihanaa.

ZAIDA: Piilossa! Pelkuri!

OTSO: Täs kohtauksessa on pelkkiä ääniä. Se on mun visio.

JAN: Ääniä ja pusikkoa.

ZAIDA: Et kehdannu näyttää meitä naimassa, vai?

OTSO: Äkkiäkös noi puskat tosta veike ottaa.

ZAIDA: Nii, nii, mut yks ei tehny sitä!

OTSO: Onks teillä muuten sama juttu, Jan? Et Zaida laukeaa noin? Sen jälkeen ku mä oon lauennu, ni se sanoo *oota, älä liiku, pysy sisällä*. Ja sit mä *oon vaan*. Sen sisällä. Velttona. Enkä tee mitään. Ja se alkaa liikuttaa lantiotaan. Vaik mä oon ihan pieni ja ryppynen. Ja alkaa hytkyä. Se hytkyy rajusti. Hokee *ihanaa, ihanaa ...*

JAN: Joo, ei se meillä ihan noin mee.

OTSO: Ei meilläkään *aina*.

ZAIDA: Tän piti olla jotain *yksityiselämän riistoa*, ja jätkä ei kehtaa ees – ei me olla koskaan naitu pusikossa!

OTSO: Sä et vaan muista. Liikaa promilleja.

Y NIIN KUIN YSTÄVÄNPALVELUS

JAN: Näinhän tää *ei* vittu mee.

ZAIDA: Ei Jan houkuttele mua Tsekkiin, urpo.

JAN: Enkä varsinkaan *halvoilla lentolipuilla*.

ZAIDA: Mähän se oon, joka päätän lähteä!

JAN: Ja mä päätän lähteä messiin vasta *paljon myöhemmin*.

OTSO: Joo, joo! Ja mä oon Muhammed.

ZAIDA: Muston aika säälistävää nähä, mitä kaikkee sun vainoharhasuutes oikein tuottaakaan.

JAN: Ootsä ihan varma, et se et Zaida sattuu lausuun sen englantilaisittain *Finnair*, eikä *Finnair*, niinku useimmat suomalaiset, on oikeesti *kolmen replan* arvonen juttu?

OTSO: Näyttää se ainaki sua puhuttelevan!

U NIIN KUIN UNET

JAN: Eli jos tän summaa, ni –

OTSO: Mä oon varastanu Pinteriltä *taas* pari sivuu tekstiä, ympänny siihen yhen mun ja Zaidan välisen *todellisen* tilanteen, heittäny sekaan pari mun *ihan oikeeta* unta, korvannu Ainan *Janilla* ja poiminu muutaman *faktan* mun potilaskertomuksesta ...

ZAIDA: Ja senkö pitäs riittää *kohtaukseksi*?

OTSO: No –

JAN: Ehkä me voitais skipata tää, hei?

ZAIDA: Eiku mua kiinnostaa! (JANILLE KUIISKATEN:) Sua vaan jurppii se, et sä et oo tässä mukana. (OTSOLLE HUUTAEN:) Ajatteletetsä *todella*, et noi sun *edellä luettelemas* ainekset riittää *kohtaukseks*?! Et sä voit vaan *kasata ne yhteen* ja väittää *syntynyttä sotkua* kohtaukseks?!

Raitiovaunupysäkin lähetyvillä. Alkuilta.

ZAIDA

Mä luulin, et sulla on oikeasti jotain tärkeää.

OTSO

Nii mulla onki!

ZAIDA

No mikset sä puhu mitään!

OTSO

Mä haluan –

(OTSO VILKUILEE ZAIDAA. POTKISKELEE JOTAIN KENGÄNKÄRJELLÄÄN. HUOKAISEE.)

OTSO

Mä näin yhen unen.

ZAIDA

Aijaa? Millasen? Kerro.

OTSO

No –

ZAIDA

Kerro!

OTSO

Mulla on siinä sellanen – koiranelin.

ZAIDA

Aha.

OTSO

Koiranelin, joo. Sellanen säälittävän pieni. Tällanen.

(NÄYTTÄÄ KÄDELLÄÄN.)

OTSO

Ja sit siinä on sellanen – narttu tai – nainen.

ZAIDA

M-hm?

OTSO

Jolla on sellanen – elin – johon mahtuis ainaki kymmenen sellasta ... mitä mulla o ... ja mä vähän niinku ... vertailen niitä ... näitä – *elimiä* ...

ZAIDA

Voi, ei. Toihan on kauhea uni.

(OTSO KATSOO ZAIDAA KUMMEKSUEN.)

OTSO

No tää ei ollu se – mistä mun *varsinaisesti* piti – mut ...

ZAIDA

Toi on melkeen yhtä paha ku se sun – tofu-unes.

OTSO

Tofu?

ZAIDA

Nii? Etsä muista? Se missä sä otat tarjottimelta niin paljon tofua, et Janille ei jää. Ja mun äiti jyrähtää: ”Ei tässä näin pitäny käydä.”

OTSO

Ai, nii se, joo! Mä olin jo melkeen –

ZAIDA

Me istutaan kaikki pöydän äärellä. Jollain leirintäalueentapasella. Äiti kattoo sua pahasti ja tuomitsee.

OTSO

Mmm. Myöhään illalla ...

ZAIDA

Ja sit oli vielä se Jouko-uniki.

OTSO

Nii, sekin. Joo.

ZAIDA

Te olitte Janin kaa jossain punasessa raflassa.

OTSO

Punaseks maalatussa.

ZAIDA

Ja Jouko liittyy teiän seuraan. Ja se tykkäs enemmän Janin teatterinäkemyksistä ku sun.

(ZAIDA SEURAA TARKKAAVAISESTI, MITEN OTSO REAGOI HÄNEN PUHEISIINSA.
OTSON KASVOLIHAKSET KIRISTYVÄT. HÄN PÄLYILEE.)

ZAIDA

Kyl tän täytyy olla raskasta sulle.

OTSO

(KATSOEN VÄHÄN JÄRJETTÖMÄSTI YMPÄRILLEEN:) Ai, minkä?

ZAIDA

Ku sä näät vähän väliä tollasia uniaki.

(ZAIDA VAROO OLEMASTA LIIAN ALENTUVA.)

ZAIDA

Ootsä varma, et sä ylipäänsä kestät tätä?

(OTSO VILKAISEE ZAIDAA.)

ZAIDA

Meinaan, et –

(OTSO LAKKAA POTKISKELEMASTA.)

ZAIDA

Luuletsä, et sun *psykke* kestää tällasta odottamista ja epävarmuutta?

OTSO

Mun *psykke*?

ZAIDA

Sun *psykke*, niin.

(MITÄ ILKEÄMMIKSI ZAIDAN PUHEET MUUTTUVAT, SITÄ ASIALISEMPI HÄNEN ÄÄNENSÄVYNSÄ ON.)

ZAIDA

Ku sillä on sitä taustaaki.

OTSO

Taustaa? Mistä vitusta sä oikein puhut?

ZAIDA

Hoitotaustaa. Psykelläs. Hoitohistoriaa. Nuoruusiän identiteettihäiriö? Ahdistusneuroosi? Mitäs kaikkia herkkuja sillä olikaan? Kolme ja puol vuotta yksilöterapijaa ... sen päälle vielä reilu kolme vuotta analyysia ... perheterapiaa ... parisuhdeterapiaa ... Yhteen laskettuna ehkä seittemän vuotta – erilaisia hoitoja ...

(OTSO TUIJOTTAA ZAIDAA.)

ZAIDA

Se on aika muheva satsi. Yhelle *psyykelle*.

(OTSOLTA LIPSAHTAA HÖLMISTYNYT HÖRÄHDYS.)

OTSO

(MILTEI SANATTOMANA:) Mistä sä oikein --- ? Mähän kerroin sulle vaan mun – mä mistään –

(HÖRÄHDYSTÄ SEURAA JOKIN EPÄMÄÄRÄISEMPI ÄÄNNÄHDYS KUIN KORÄHDUS.)

OTSO

Sä puhut mun –

(KOETTAAPÄÄTÄÄN. HARMISTUU HUOMATESSAAN SEN. LASKEE ÄKKIÄ KÄTENSÄ.)

OTSO

Ku jostain –

ZAIDA

Viiniä.

OTSO

- saatanan – *vaihteistosta ...*

ZAIDA

Mä haluan –

OTSO

Jonka voi –

ZAIDA

Nyt mä tiedän, mitä mä haluan.

(OSOITTAATÄLLÄ VÄLIN HUOMAAMAANSA PYÖRIVÄÄ MAINOSPÖMPELIÄ.)

ZAIDA

Viiniä. Mä haluan viiniä.

(ZAIDA YHTÄKKIÄ KUIN TEINITYTTÖ.)

ZAIDA

Mennään vaa sinne Vanhankaupunginkoskelle. Arabiassa on Alko. Kutosellahan sä meinasit?

OTSO

(ONNISTUMATTA OLEMAAN NIIN TYLY KUIN HALUAISI:) Eiku mä päätin just, etten mä lähe mihinkään.

ZAIDA

Aijaa? Niinkö?

OTSO

Joo. Mä saan viinistä iho-oireita.

ZAIDA

Sääli. Just ku –

(ZAIDA HUITAISEE MAINOSPÖMPELIÄ OSOITTANEELLA KÄDELLÄÄN. KOVETTUU TAAS.)

ZAIDA

(ÄKKIÄ:) Daiju ...! (KATSOO OTSOA KYLMÄSTI.) Luuletsä, et sä oot täs ainoa, joka näkee painajaisia? Häh? Luuletko? Luuletsä, et sä oot ainoa, jota nöyryytetään unissaan? Mmm? Et viittis olla niin vitun naiivi. On munki psyykellä kuule painajaisensa, sillä niitä vasta onki, mä tapan ihmisiä unissani harva se yö. Tuottajia, näyttelijöitä, muita ohjaajia, käsikirjottajia kuule kans ... Rakkaan isäpuoleni Jouko Turkan mä oon tappanu unissani varmaan kolmasti! Mä narskutan hampaitani yhteen niin kovaa, et mulla ei kohta oo jäljellä ku leukaluut. Joka yö! Arvaa onks mun hammaslääkäri kauhuissaan?! Ja välillä mä nyrkkeilen unissani. Hakkaan seinää. Aamulla herään rystyset verillä. Joka yö! Joka vitun yö!

(TAUKO.)

OTSO

No tehäänks me jotain?

(TAUKO.)

OTSO

Asialle? (KUIN SYLKÄISISI:) *Psyyke* ...

OTSO: Melko uskollinen lainaus Pinteriltä, toi sun vika replas. *Rakastajasta*. Mä oon käyttäny sitä ennenki, Sarahin replaa. Aikaisemmissa jutuissa. Tehokas, mun mielestä. Rytmisesti.

M NIIN KUIN MORAALINEN ONGELMA

OTSO: Tuli vaan kesken kaiken mieleen, et - mites se *sun* leffas sitten? Mitäs sille *opiskelijaansa sekaantuvalla yliopistolehtorille* kuuluu? Eiks siitä oo kohta jo mitä – *viis vuotta?* –, ku sä lähetit mulle sen synopsiksen? Vai muistanks mä ihan väärin?

JAN: Yliopistomiljöö ei enää inspiroi mua samalla tavalla.

OTSO: (HILLITEN VAHINGONILOAAN:) Aha.

JAN: Mulla on moraalinen ongelma sen kaa.

OTSO: Sä et vaan henno kirjottaa eksästäs.

JAN: Sulla ei onneks oo sitä ongelmaa.

OTSO: Susta on tullu pelkkä Zaidan –

JAN: Ja sekös sua vituttaa yli kaiken.

P NIIN KUIN PETOS

ZAIDA: Sä oot kyl tehny Janille ikävän jutun.

OTSO: Ai, miten nii?!

ZAIDA: Korvannu mun siskon Janilla.

JAN: Täh?!

ZAIDA: Se oli Aina, ku alun perin penko tai *oli penkovinaan* laukkuaan tollai älyttömästi.

JAN: Ilmankos mä en muista tällasta ollenkaan.

OTSO: Sä toistat itteäs.

JAN: Seura tekee –

ZAIDA: Ja sit toisekseen – oliko sun oikeesti pakko ympätä *Antti Raivioki* tähän?

OTSO: No eihän se –

ZAIDA: Ei, mut sen *nimi* mainitaan.

OTSO: Sä ohjaat sentään leffaa sen näytelmästä.

ZAIDA: Äh?

OTSO: *Näytelmästä*. Kieli jotenki –

ZAIDA: Eli *oli*.

JAN: Mä en nyt ihan –

OTSO: Anteeks. *Te* ohjaatte. Tietysti.

(KUMARTUU ILKIKURISESTI JA SAA KAKSIKON KIMPPUUNSA.)

Kadunkulma. Iltapäivä.

Zaida on päivettynyt. Otso punottaa, on epäsiisti. Hänellä on räikeän värinen t-paita ja reikäiset farkut päällä. Jan seisoo askelen-pari taempana. Penkoo tai on penkovinaan laukkuaan.

OTSO

(SAMMALTAEN:) Kantsiiks teiän odotuttaa Anttia enää?

ZAIDA

(HYMYILLEN:) No mut – kerro vähän mitä kuuluu?

(KATSOVAT TOISIAAN.)

OTSO

Munkkiniemessä.

ZAIDA

Ai, mitä?

OTSO

Mä oon ollu – Munkkiniemessä.

ZAIDA

Aijaa? No mutta.

(LYHYT HILJAISUUS.)

ZAIDA

Säkin oot sit päässy – matkailun makuun.

(VILKAISEE JANIA. KOETTAA OLLA HYMYILEMÄTTÄ.)

ZAIDA

Hyvä juttu.

OTSO

Mmm.

ZAIDA

Mites muuten? Miten on loppukesä menny?

(OTSOLTA PÄÄSEE RÄKÄINEN ÄÄNNÄHDYS. HÄN KATSOO NÄRKÄSTYNEENÄ POISPÄIN.)

ZAIDA

Just.

(ZAIDA ON JATKAA MATKAA. JAN VAISTOAA SEN JA ON ÄKKIÄ ZAIDAN KANNOILLA. KUN TÄMÄ PÄÄTTÄÄKIN PYSYÄ PAIKOILLAAN, JANKIN PERÄÄNTYY UUDESTAAN.)

ZAIDA

Me ollaan menos tapaamaan – Antti Raiviota.

OTSO

Niin sä sanoit, joo.

ZAIDA

Joo, meillä on palaveri. Käsiksestä.

(OTSO TUIJOTTAA JANIA MURHANHIMOISESTI. ZAIDA SIIRTYY VAIVIIHKAA HEIDÄN VÄLIINSÄ.)

ZAIDA

Antti on luku ekan version.

(LYHYT TAUKO.)

ZAIDA

Se haluaa antaa siitä – vähän palautetta.

OTSO

Hienoa. Mahtavaa.

(PYSYY TUSKIN NAHOISSAAN.)

OTSO

Onnea vaan – työryhmälle.

ZAIDA

Jan rupee ehkä kirjottaa sitä. Mun kaa.

OTSO

Näin mä päättelin, joo.

ZAIDA

Taborissa synty muutamia – yhteisiä ideoita.

OTSO

Inspiroiva mesta se Tabor. Selvästiki.

(OTSO ON VUOROSTAAN LÄHTEÄ. ZAIDA TARTTUU HÄNEN RINTAMUKSEENSA.)

ZAIDA

Hei –

(PITKÄ TAUKO.)

OTSO

(HALVEKSUEN:) Niin?

(ZAIDA KATSOO OTSOA. PÄÄSTÄÄ IRTI.)

ZAIDA

Niin.

(KATSOO MUUALLE.)

ZAIDA

No voi, voi. Punkkuvuoren prinssi raukkaa ...

(OTSO HÖRÄHTÄÄ HÖLMISTYNEENÄ.)

ZAIDA

Voi sua ...

(OTSO TÖNÄISEE ZAIDAN KAUEMMAS. ZAIDA ON KÄYDÄ OTSOON KÄSIKSI, MUTTA JAN ESTÄÄ. ZAIDA TÖNÄISEE JANIN KAUEMMAS.)

ZAIDA

(JANILLE:) Koske muhun ...

(KATSOEN VUORONPERÄÄN JANIA JA OTSOA.)

ZAIDA

Kumpikaan teistä.

(PERÄÄNTYY. KATSOO ARVIOIVASTI JANIA JA OTSOA.)

ZAIDA

On mulla siinä soma – te – teiän ongelma on se, et – tän takia – tän takia mä – mahdollisimman kaukana tällasista – mulla EI VAAN OO –

(PITKÄ TAUKO. ZAIDA PALAA LÄHEMMÄS KAKSIKKOA. OSOITTAA PUHEENSA TAAS OTSOLLE. JAN HUOKAISEE.)

OTSO

Eiks teille tuu kohta –

(HYMÄHTÄÄ.)

OTSO

- kiire.

ZAIDA

Tässä sitä ollaan.

(LEVITTÄÄ KÄTENSÄ.)

ZAIDA

On se vaan niin – *väärin*.

K NIIN KUIN KESKUSTELUYHTEYS

OTSO: Tää on suora varkaus Don DeLillolta. Muunnettavat muuntaen. *Love-Lies-Bleedingista*.

JAN: Katos. Ois mennä mulla täydestä.

OTSO: Heikko hetki. Myönnetään. Seuraava!

JAN: Täs on vaan se ongelma, et tää on yks vaikuttavimmista kohtauksista.

OTSO: Heh-he!

ZAIDA: Jan, sustaki paljastuu pikku narsistipaskiainen.

JAN: Ai, miten nii?!

ZAIDA: Eka kohtausta missä sulla on monologi, ja heti sä oot ihan lääpällä.

JAN: Emmä *sen* takia! Vaan tän *kielen*. Se on niin *tiheää*. Konkreettista.

ZAIDA: Kerranki mä en usko suhun pätkän vertaa.

JAN: *Mä näen harmaan miehen bussissa ...*

ZAIDA: Älä jaksa.

S NIIN KUIN SKAVIS

Nurkkaan ahdettuina. Hyvin lähellä. Kuin aamuöisen avautumisen hetkenä.

ZAIDA: (HUOKAISTEN:) Sun oli siis todellaki *aivan pakko* vetää *Skavaböleki* tähän.

OTSO: Aihe vaati.

ZAIDA: Aihe, just. Ettei vaan *kostonhimo*. Tai parempi vielä *murhanhimo*.

ZAIDA: Ootsä muuten konsultoinu juristeja tästä? Tekijänoikeuksista, meinaan.

OTSO: Eihän tää oo lähelläkään julkista levitystä vielä, koko höskä.

ZAIDA: Entä kunnianloukkauksesta? Vai sitäks sä haluatki? Oikeusprosessia? SEKÖ SUT SAIS –

JAN: Zaida.

ZAIDA: Se leikkii meiän leffalla, Jan! *Etsä tajuu?! Josset satu muistaan, ni meillä on Skavabölen pojat* -niminen leffa työn alla?! Vai eiks sussa oo vaan –

JAN: Zai-da ... rakas.

V NIIN KUIN VAISTO

Puisto. Iltapäivä.

Zaida istuu puistonpenkillä. Otso seisoo muutaman metrin päässä kuin olisi lähdössä hetkellä millä hyvänsä. Tuijottaa Zaidaa.

Penkillä on avattu viinipullo, melkein täysi sellainen.

Zaida huokaa. Tauko.

OTSO

(PENÄTEN:) No?

ZAIDA: Se haluaa, et mä rukoilen sitä jäämään.

(OTSO TUHAHTAA.)

ZAIDA: Tai vähintäänkin *pyydän*.

(OTSO KUMARTUU NÄHDÄKSEEN, MITÄ ZAIDA KATSOO. OSOITTAA KÄDELLÄÄN YLEISÖÄ.)

OTSO

Kelle sä oikein kerrot tätä tarinaa, häh?!

ZAIDA

(OTSON ÄÄNELLE:) No?!

(TUIJOTTAVAT TOISIAAN. OTSO PALAA ENTISELLE PAIKALLEEN.)

OTSO

Emmä lähe. Mun vaisto sanoo, et mun pitäis lähteä.

ZAIDA

Kiitos siitä.

(TAUKO. OTSO KOETTAU RAOHOITTAU ITSEÄÄN HENGITTÄMÄLLÄ. ZAIDA TUIJOTTAU ETEENSÄ.)

ZAIDA

Kyl tää – muuttaa tosi monia asioita.

OTSO

(HIKEENTYEN TAAS:) Mikä *tää*?

ZAIDA: (NOPEASTI:) Hei tästä ei tuu HEVON VITTUA, jos sä heittäydyt koko ajan tollaseks – !

OTSO: Mä yritän, mä YRITÄN!

(HENGITTELEE TAAS. TAUKO.)

ZAIDA

(TAAS ”SISÄLLÄ ROOLISSAAN”:) Mä en tiedä, miten mä –

(LYHYT TAUKO.)

ZAIDA

(LIIKAUTTAEN HIUKAN KÄTTÄÄN:) Mustasukkasuuskuviot ja kaikki –

(KÄÄNTYY KATSOMAAN OTSOA.)

ZAIDA

Sun ois pitäny –

(LYHYT TAUKO.)

ZAIDA

Mä oisin halunnu –

(LYHYT TAUKO.)

OTSO

Hei –

(KÄVELEE YMPÄRIINSÄ. LEVITTELEE KÄSIÄÄN.)

OTSO

Mä en halua tehdä pilaa susta – meistä –, mut –

(KOHAUTTAA OLKAPÄITÄÄN.)

OTSO

- tää on oikeesti naurettavaa.

(NAURAHTAA. ZAIDA KÄÄNTYY TAAS TUIJOTTAMAAN ETEENSÄ.)

ZAIDA

Aijaa?

OTSO

No eiks susta? Hengataan vittu Juhanin Ahon patsaan siimeksessä sen olosina, et meiltä on kuollu jumalauta kaikki omaiset -

(VILKAISEE ZAIDAA.)

OTSO

(HILJEMPAA:) – sen sijaan, et oltais rantsus siemailemas valkkaria jäillä ja spritella ...

(LYHYT TAUKO. OTSO HUOKAA.)

OTSO

Ei mulla käyny ees mielessä.

(KÄÄNTYY HÄNKIN KATSOMAAN MUUALLE.)

OTSO

Emmä pitäny koko asiaa sen – väärtinä.

(ZAIDA HYMÄHTÄÄ. MUODOSTAA HUULILLAAN SANAA ”VÄÄRTINÄ”.)

OTSO

Mä en oikeestaan ees tajunnu, et – mulla oli jotain kerrottavaa.

(KÄÄNTYY KATSOMAAN ZAIDAA. HEILAUTTAA KÄTTÄÄN.)

OTSO

Niissä piireissä, missä mä oon liikkunu –

ZAIDA

Etkö sä vois istua alas?

OTSO

- tällasesta asiasta ei ikimaailmassa tulis –

ZAIDA

Istuisit alas.

OTSO

- tällasta *numeroa* –

ZAIDA

ISTU NYT JUMALAUTA PERSEELLES!

(OTSO SÄPSÄHTÄÄ. KATSOO ZAIDAA. EMPIL. MENEE VAROVASTI ISTUMAAN TÄMÄN VIEREEN. ZAIDA TEKEE TILAA PENKILLÄ. OJENTAA OTSOLLE VIINIPULLON. OTSO OTTAA PIENEN HÖRPYN. IRVISTÄÄ.)

OTSO

Vähän ehtiny lämmetä ...

(OJENTAA ZAIDALLE PULLON. ZAIDA LASKEE SEN PENKILLE OTTAMATTA HÖRPPYÄ. TUIJOTTAVAT MOLEMMAT ETEENSÄ.)

ZAIDA: Silmät lepää, ku kattoo välillä kauemmas.

OTSO: Mmm.

ZAIDA: Tulee tuijotettua ihan tarpeeks kaiken maailman ruutuja ja valkokankaita.

OTSO: Nii varmaan. Ammattitauti.

ZAIDA: Ai, mikä?

OTSO: Silmien väsyminen. Samea näkö.

ZAIDA: Ei kai se sentään ihan taudista käy. Enkä mä sanonu, et mun silmät ois *väsyny*.

OTSO: Sori, erehdyin henkilöstä.

ZAIDA: Sitä sattuu.

(KATSOVAT TOISIAAN.)

OTSO: Hei mut, ihan oikeesti –

(LYHYT TAUKO.)

OTSO

Kerro mulle, miks se et mä oon lapsena ollu ihastunu toiseen poikaan on yhtäkkiä niin kauhea juttu?

(TAUKO.)

OTSO

Kai asioista saa sentään puhua oikeilla nimillään?

ZAIDA

Ajoitus ...

(KATSAHTAVAT TOISIINSA.)

ZAIDA

Kaikki riippuu ajoituksesta.

OTSO

Aha.

ZAIDA

Ja sitä paitsi –

(ZAIDA KATSOO MUUALLE. TAUKO.)

OTSO

Sitä paitsi mitä?

ZAIDA

Sähän sanoit, ettei se jääny pelkästään siihen.

OTSO

Mihin?

ZAIDA

(TUHAHTAEN:) Ihastuneena *olemiseen*.

OTSO

Hei, jos kolmetoistavuotiaat pojat työntää kätensä toistensa housuihin ja suukottelee vähäsen Skid Row'n 18 and a Life to Go'n tahtiin niin entä sitten?

(TAUKO.)

OTSO

Miks, siis –

(LYHYT TAUKO.)

OTSO

Sullahan on ihan samoja –

(ÄHKÄISEE TYYTYMÄTTÖMÄNÄ.)

OTSO

- *tuntemuksia* –

(ZAIDA NAURAHTAA.)

OTSO

- Jana kohtaan? Eiks ookkin? Paitsi – voimakkaampina.

(OTSO IRROTtaa KÄTENSÄ KIVIMUURISTA. HANKAA KÄMMENIÄÄN YHTEEN.)

OTSO

Sä tunnet tarvetta tehdä niille – jotain. Käydä siihen käsiks.

(ZAIDA NAURAA TAAS. KORJAA ISTUMA-ASENTOAAN. RISTII KÄSIVARTENSA.)

ZAIDA

Tollasia vaistomaisia – (INHOTEN SANAA:) *tuntemuksia* – vieläpä.

(LYHYT TAUKO.)

ZAIDA

Se on niinku –

(LYHYT TAUKO.)

ZAIDA

Se on isompi juttu ku mitä sä ymmärrätkään.

(LYHYT TAUKO.)

ZAIDA

Ainakin mulle.

OTSO

Näköjään, joo!

(OTSO LIIKAHTAA. TEKEE KÄDELLÄÄN TURHAUTUNEEN ELEEN. KESKITTYY UUELLEEN.)

OTSO

Hei, sulla on nyt --- sä nyt jotenkin --- (VILKAISTEN YMPÄRILLEEN VARMISTAAKSEEN, ETTEI HEITÄ KUUNNELLA:) Sä puhut ku mulla ja Benkulla ois joku helvetin *suhde*! Vaik mä –

ZAIDA

Shhh!

(KATSOVAT ARASTI YMPÄRILLEEN. OTSOKIN SÄPSÄHTÄÄ. MENEE TAAS KAUEMMAS.)

ZAIDA

Eiku –

(LYHYT TAUKO.)

ZAIDA

Mä en vaan pidä sitä erityisen –

(ZAIDAN KASVOILLA KÄY JONKINLAINEN IRVISTYS.)

ZAIDA

- viehättävänä piirteenä – miehessä –

(OTSO TUHAHTAA.)

OTSO

Sä siis todella oot –

ZAIDA

Enkä ole homofobikko, haista sinä pitkä vittu!

(PITKÄ TAUKO.)

ZAIDA

Kyl mä tiedän, et –

(LYHYT TAUKO.)

ZAIDA

- äidillä on –

OTSO

Mitä tekemistä sun äid – ?!

ZAIDA

(PAINOKKAAMMIN:) – aikanaan ollu naispuolisia rakastajia ja –

(LYHYT TAUKO.)

ZAIDA

- mulla on – monia homo- ja --- mä tuun niitten kans erittäin –

OTSO

Toi on sääliä!

ZAIDA

(HYVIN AGGRESSIIVISESTI:) Ai, *tääkö* muka säälistävää?

(TAUKO. OTSO VÄLTTÄÄ KATSOMASTA ZAIDAA.)

OTSO

Siis --- tää on nyt varmaan vaan joku – tiedätsä – persoonallinen ero --- meiän välillä. Ero persoonallisuuksissa.

(VETÄVÄT HENKEÄ. OTSO LIIKUKSII YMPÄRIINSÄ SAADAKSEEN ITSENSÄ UUELLEEN VAUHTIIN.)

OTSO

Meiän ystävyyssuhteet on sit nähtävästi vaan –

(LYHYT TAUKO.)

OTSO

(TUHAHTAEN:) Siinä missä mä –

(VILKAISEE ZAIDAA, JOKA NÄYTTÄÄ JÄHMETTYNEEN PENKKIIN.)

OTSO

- niin sulla – sun ystävyyssuhteet ei oo ---

(LYHYT TAUKO.)

OTSO

Niissä ei oo mitään – SEKSUAALISIA jännitteitä --- eikä – sen takia sä et pysty ehkä täysin – eläytymään siihen, ku –

(LYHYT TAUKO.)

OTSO

- voi rakastaa ja tuntea jopa jotain seksuaalista ilman, et --- *hetkittäin* –

(OTSO PYSÄHTYY. VILKAISEE AJATUKSIINSA VAJONNUTTA ZAIDAA. PUDOTTAA ROOLINSA.)

OTSO: Mä en nää unta miehistä.

(TAUKO.)

OTSO: Mä en saa stondista miesten seurassa.

(TAUKO.)

OTSO: No, okei. Kerran mä näin unta miehestä. Mut se oli painajainen. Sen peräaukko oli niin täynnä paskaa, et mä en meinannu mahtua sisään.

(TAUKO.)

OTSO: Ja, joo. Mun analyytikon seurassa mä oon saanu erektion. Mut sitä ei lasketa.

(ASTUU TAKAISIN ROOLIINSA.)

OTSO

Vittu sä osaat kyl olla lapsellinen.

(TAUKO.)

OTSO

Onhan sullakin se joku kuvataiteilijamimmi, josta sä sanoit et JOS NIIN –

(ZAIDA KATSOO SÄÄLIEN OTSOA. PUHKEAA PIDÄKKEETTÖMÄÄN NAURUUN. OTSO POISTUU RAIVOSTUNEENA PUISTOKÄYTVÄÄ PITKIN. ZAIDAN NAURU MUUTTUU PITKITTYESSÄÄN ITKUNSEKAISEKSI.)

J NIIN KUIN JULKISUUS

OTSO: Poikki, pliis. Poikki!

JAN: Voi vaan ihmetellä, mitä sä –

OTSO: Suksi vittuun! Mä en suostu puhuun tästä kohtauksesta.

ZAIDA: Ei puhuta sit.

N NIIN KUIN NAURU

JAN: Tähän tää viimeistään tyssää.

ZAIDA: Jätkä rakastaa uhrina olemista yli kaiken.

OTSO: Oh-hoh!

JAN: Tää on jo *niin* asetelmallista, *niin* tendenssimäistä, et –

ZAIDA: Ja samalla jotenki *arkisen latteaa*.

OTSO: Tää perustuu mun uneen.

JAN: Perustukoon vittu vaik *Mooseksen evankeliumiin*, tää on silti paskaa.

ZAIDA: Sulle ei enää riitä uhrina *oleminen*, nyt sun pitää myös *näyttää ittes* uhrina.

OTSO: Jos mä en voi näyttää sitä, ku Otsoa nöyryytetään, ni miten helvetissä mä voin näyttää ku Zaidaa tai Jania nöyryytetään?

JAN: Nii, nii, *tasapuolisuuden* nimissä ... hoh-hoijakkaa ...

ZAIDA: Mä istun Otson paikalle ennen ku se ehtii ottaa kamansa tuolilta.

JAN: Raskauttava teko.

ZAIDA: Näköjään!

OTSO: Te missaatte koko perkeleen pointin.

JAN: Aijaa? Zaida ei siis istukaan –

OTSO: Otso epäilee täs iteki, et kuuleeks se oikein.

ZAIDA: Aha? Vai niin. Mistäs se niinku – *käy ilmi?*

OTSO: Tosta lopusta. Ku se vilkuilee taakseen.

JAN: Tossa se siis *epäilee kuulevansa väärin?*

OTSO: Se yrittää päätellä, et nauraaks Zaida oikeesti niin pilkallisesti ku miltä kuulostaa vai kuuleeks se omiaan.

ZAIDA: Mut sähän vaan vilkuilet. Ja mä nauran kahta kauheammin.

OTSO: Koska tää on nähty Otson näkökulmasta, tää kohta! Katsoja kuulee saman ku Otso.

JAN: Menee vähä liian hienoks, Otso. Noi sun selitykset.

ZAIDA: Vähän liian *psykologisiks*.

OTSO: Teille on vaan *ylivoimasta myöntää*, et –

ZAIDA: Nii?

OTSO: Unohda koko juttu.

ZAIDA: Kerro ny!

OTSO: Teillä on noussu kusi päähän pahemman kerran. *Lasileuka* on just voittanu erikoispalkinnon Tampereen filkkareilla, ja te liitelette niin korkealla tuolla jossain, et yks vitun Otso –

(OSOITTAA VALKOKANGASTA. NAURAA SARKASTISESTI.)

JAN: Miten mulla on nyt sellane olo, et me ollaan jouduttu johonkin helvetin *analyytikon siskonpetiin?*

(KATSELEE EPÄLUULOISESTI YMPÄRILLEEN.)

K NIIN KUIN KOTI

Puhuvat yhtäaikaa – vuoroin päällekkäin, vuoroin lomittain.

JAN: Kerro mulle, miks sun jutuissa on aina tällasia ylipitkiä monologeja? Häh?! Ne istuu vielä huonommin leffaan ku sun näytelmiis. Ja niissäkään ne ei toimi läheskään niin hyvin ku sä kuvittelet. Ja aina tää sama kaava: yksinäinen henkilö – useimmiten muuten mies – puhumassa jollekulle poissaolevalle tai vaan osittain läsnä olevalle toiselle. Tilittämässä. Mikä juttu tää oikein on? Onks sulla joku Hamlet-fiksaatio vai mitä? Ja mitä muotoon tulee, sun monologis on aina tollasia irrallisia blokkeja, jotka ei sen enempää synny edellisestä kohtauksesta ku johda seuraavaan. Tää on oikeesti sun rakas maneeris, joka sun ois korkea aika tappaa. Muuten sä alat saada siitä noottia muiltaki ku multa, ja paljon häijympää noottia vieläpä. Verrattomasti häijympää. Sut revitään kappaleiks. Julistetaan kuolleeksi. Sä saat maineen maan kaavamaisimpina draamatikkona. Sitäks sä haluat? Tulla parjatuks? Saaks sä siitä jotain kiksejä? Piehtarointsä moraalisisessa ylemmydentunnossa, häh?! Jätä se mulle, se on mun heiniä. Tääki kohta on yhtä dynaaminen ku joku mönkijä kaislikossa. Kattoterassi. Yöllä. Mä ymmärrän, et sä oot halunnu sijoittaa kohtauksen kattoterassille – sitä sun talon kattoterassia makeempaa ei juurikaan oo –, mut hei – vastaa rehellisesti: onks se riittävän hyvä

Kattoterassi. Keskiyön tienoilla.

Otso yksin. Puhuu poissaolevalle Zaidalle.

OTSO

Vastapäisen talon ullakko rakennetaan täyteen asuntoja. Yhden asunnon takaseinä maalataan punaseks. Karmiininpunaseks. Mä näen sen tästä. Tossa noin. Vähän viistosti vastapäätä. Sen takaseinä maalataan punaseks, ja siihen muuttaa pitkähiuksinen blondiini. Ei kestä kauaakaan, ku siihen muuttaa pitkähiuksinen blondiini. Ja se rupee peilaan. Se ei muuta tee ku peilaa. Päivät pitkät. Aamuvarhasesta lähtien. Mä en ees tiedä, käyks se töissä tai mitään. Emmä sentään ihan koko ajan sitä tarkkaile. Ehkä se on malli, mä kelaan. Ehkä se tekee työtään peilin edessä. Ehkä se on sen työ, peilaaminen. Joskus, jos mä satun herään aikasin ja avaan sälekaihtimet, mä nään huuruisen pimeyden läpi, miten se peilaa. Mä nään sen profiilin. Ku se seisoo ison seinäpeilin edessä ja harjaa pitkiä, suorja hiuksiaan. Kääntyy sivuttain. Kattoo reisiään, pyllistää peilikuvallensa, raapii pakaraansa, lyö mahaansa. Se on melkeen ku joku rituaali, kaikki liikkeet täydellisessä hallinnassa. Niinku se ois treenannu liikesarjan niin, et se on painunu

syy kokonaiselle pitkälle kohtaukselle? Se et sulla sattuu oleen helvetin hieno kattoterassi? Mitäs sanot? Siis mä meinaan vaan, et – jos ei mennä mihinkään elokuvanteon realiteetteihin, kuten siihen mitä paljon tällasen kohtauksen kuvaaminen *maksaa* – niin – jos pysytään nyt vaan *draamassa itsessään* – niin – ketä vittua kiinnostaa tietää, et –

syvälle pienimpienki lihasten muistiin. Välillä se käy toisessa huoneessa vaihtamassa vaatteita. Sillä ei oo paljon mitään päällä, hyvä ku rintsikat ja pikkarit sentään, mut koskaan se ei oo kokonaan alasti. Ainoastaan joskus keskellä yötä, ku mä oon ollu puolisokea väsymyksestä, mä oon kuvitellu näkeväni sen kokonaan alasti. Mut mä epäilen sitä vahvasti, heti seuraavana aamuna mä epäilen sitä vahvasti. Siinä kulkee sen raja. Paljasta pintaa paljon, paljasta vaaleaa ihoa, muttei kaikkea. Eikä koskaan vieraita. Tai ani harvoin. Mitä nyt jokunen lippalakkipäinen kaveri joskus ... Ei miehiä. Korkeintaan satunnainen pano vilahtaa joskus jossain nurkassa. Se kävelee olohuoneen poikki ja kääntää musiikkia lujemmalla. Ottaa muutamia tanssiaskeleita, tanssii peilikuvansa kaa. Ja harjaa, aina vaan harjaa. Eikä ikinä kato ulos.

T NIIN KUIN TABOR

ZAIDA: Miten sä voit muka tietää tästä?

OTSO: Ai, mistä?

ZAIDA: Mies, joka ei oo koskaan astunu jalallaankaan Tsekin maaperälle.

OTSO: No, ohan mulla sentään mielikuvitus.

ZAIDA: Mut tonhan piti olla *sinä itse*.

(TUHAHTAA.)

ZAIDA: Eikä vaan joku, joka *muistuttaa sua*.

OTSO: Sä teet nyt tikusta asiaa.

ZAIDA: Aha. Ihan sama siis.

(TUHAHTAA.)

ZAIDA: Kuhan on jotain sinne päin.

(KATSOO HALVEKSUEN OTSOA.)

OTSO: Tää on kaikkein nautinnollisimpia varkauksia.

(KATSOO SILMÄT SÄIHKYEN VALKOKANGASTA.)

OTSO: Koko klöntti melkeen sellasenaan *Petoksesta*.

ZAIDA: Sekin vielä.

(NAURAHTAA.)

ZAIDA: Sä paat nobelistin kuvittelemaan puolestas.

(NAURAHTAA TAAS.)

ZAIDA: Ilmankos me kuullostetaan Janin kaa jotenkin – käännöksiltä.

Praha. Zaida katsoo kannettavalla dvd:tä.

JAN

Huomenna sit Taboriin?

ZAIDA

Ai, mitä?

JAN

Huomenna lähetään sit Taboriin, eiks vaa?

ZAIDA

Joo. Kyllä.

JAN

Siitä tulee mahtavaa.

ZAIDA

Mmm.

JAN

Mä en malta oottaa.

(TAUKO.)

JAN

Hyvä pätkä?

ZAIDA

Mmm. Joo.

JAN

Mikä se o?

ZAIDA

Otson lopputyö. Taltiointi.

JAN

Ai, se. Otso mainitsiki sen.

ZAIDA

Aijaa? Mainitsiko?

JAN

Joo, ennen ku mä lähin. Käytiin yhen vanhan yliopistotutun keikalla.

ZAIDA

Aijaa? Mulle se sano, et se lainaa ainoastaan mulle.

JAN

Niinno. Totta kai. Ku sä et nähny sitä. Itse esitystä. Tehän ette ollu tavannu – vielä sillon.

ZAIDA

(KIUSOITELLEN:) Ai, eikö?

JAN

Tuskin se haluaa sitä sen kummemmin – levitellä.

(TAUKO.)

JAN

No miltä vaikuttaa?

ZAIDA

Ei hullummalta. Taltiointi on tietty vaan taltiointi.

JAN

Otsohan ei ite oo ees kyenny kattomaan sitä. Se ratkeaa aina liitoksistaan, jos se yrittää. Meiän pitäs joskus jutella siitä – kolmistaan. Käydä syömässä ja –

ZAIDA

Onks pakko?

(TAUKO.)

OTSO: Ei pidä olla nii – jäykkä.

ZAIDA: Aha.

ZAIDA

Ei tää nyt niin vaikuttava oo.

JAN

Sekö ei oo tarpeeks vaikuttava, et sä haluisit lähteä meiän kaa syömään ja juttelemaan siitä? Niinkö?

ZAIDA

Mistä vitusta sä oikein puhut?

JAN

Munkin pitää kattoa se, mähän en taltiointia oo nähnykään.

ZAIDA

Sulle ei pelkkä esitys riittäny?

JAN

Otso pyys, et mä kattoisin sen.

ZAIDA

Pyys?

JAN

Joo-o. Mut mä kieltäydyin.

ZAIDA

Täh?

JAN

Äh ... ei jaksa puhuu enää tästä aiheesta, vai mitä?

ZAIDA

Mikähän meidän aihe mahto olla?

JAN

Tabor.

ZAIDA

Eikä, ei ollu.

JAN

Ai, no mikä sit?

ZAIDA

Mä en oo vielä kattonu tätä loppuun. Mä kerron sulle sit.

JAN

Teepä niin.

(TAUKO.)

JAN

Mulla on vielä sen numero.

(HILJAISUUS.)

JAN

Mun vanhan vuokranantajan numero.

ZAIDA

Ai?

JAN

Joo, mä kaivoin sen esiin. Puhelinmuistiosta.

ZAIDA

M-hmm.

JAN

Seittemän vuoden takaa. Siitä on seittemän vuotta ku mä olin siellä viimeks.

ZAIDA

Pitkä aika.

JAN

Me asuttiin Otson kaa kommuunissa vielä sillon.

ZAIDA

Siinä Toukolan homehelvetissäkö?

JAN

Se oli kuule kaunis puutalo. Omenapuita takapihalla. Me järjestettiin kaitafilminäytöksiä vajassa. Kutsuttiin ihmisiä. Sinne tuli niin paljon jengiä, et kaikki ei mahtunu kerralla kattomaan. Piti järjestää useita näytöksiä.

ZAIDA

Liikuttavaa.

JAN

Me hommattiin kesäasukit. Otso lähti kesätoimittajaks Jyväskylään, mä lähin Taboriin kirjoitteleen.

(ZAIDA KATSOO JANIA.)

ZAIDA

Mä sain Otsolta meiliä.

JAN

Niin, mä huomasin, et sä – kävit postilla.

(TAUKO.)

JAN

Miten sillä menee?

ZAIDA

Ihan hyvin. Kai. Se lähetti sulle *kovasti* terveisiä.

JAN

Kovasti?

(ZAIDA NYÖKKÄÄ. HYMÄHTÄVÄT.)

ZAIDA

Se käy kirjastossa päivittäin lukemassa meilinsä.

JAN

Aijaa? Niinkö se sano?

ZAIDA

Ei sen tarvinnu sitä sanoa.

(TAUKO.)

ZAIDA

Joskus useammin ku kerran päivässä.

JAN

Mut niihän se tekis muutenki. Vaikket sä oiskaa täällä.

ZAIDA

Nii kai sit. Sähän sen pidemmältä ajalta tunnet.

(TAUKO.)

ZAIDA

Jonkun painajaisenki se oli nähny.

JAN

Vai ni.

ZAIDA

Sä olit siinä.

JAN

No voi, voi. Mustasukkasia painajaisia. Nyt jo. Eihän me olla oltu ku vasta muutama päivä reissussa.

(TAUKO.)

JAN

Entä sit ku me kerrotaan sille, et me ei lähdetäkään Prahasta omille teillemme?

(TAUKO.)

JAN

Et me päinvastoin matkustetaan yhdessä junalla Taboriin ja vuokrataan yhteinen asunto.

ZAIDA

Erillisillä huoneilla.

JAN

Erillisillä huoneilla, joo. Sehän sen ratkasee.

(TAUKO.)

JAN

Totta.

(TAUKO.)

JAN

Ei sillä voi olla nokan koputtamista, ku se kuulee – erillisistä huoneista.

(TAUKO.)

JAN

Entisellä kämppiksellä ...

(TAUKO.)

JAN

Yhtä absurdia ois väittää, et meillä ... siis sillä ja mulla ... ois ollu jotain ... Toukolan aikoihin ... tarkemmin ajatellen ...

(TAUKO.)

JAN

Voi, sä tuut rakastamaan Taboria.

(TAUKO.)

JAN

Pieni ja kodikas. Ei mitään häiriötekijöitä. Täydellinen kirjottamista ajatellen.

(TAUKO.)

JAN

Ja mä osaan tsekkiiä niin hyvin, et –

(TEKEE KÄDELLÄÄN LENNOKKAAN LIIKKEEN. ZAIDA NAURAA. ON LAKANNUT SEURAAMASTA DVD:TÄ HYVÄN AIKAA SITTEN.)

H NIIN KUIN HAMMASHARJA

ZAIDA: Ai, et mä tungen sen *kaiken ton jälkeen* mun taskuun?

OTSO: Tunget, tunget. Emmät sä sentään vähän.

ZAIDA: Kattelen ympärilleni, ettei tutut vaan näe.

OTSO: Niin kättelet.

ZAIDA: Pitelen sitä ku jotain – *öljyistä ruuvaria*.

JAN: No nyt ollaan kyl syvällä *arkirealismen sydänmailla*.

OTSO: Mitäs pahaa siinä on?

JAN: Emmä sanonu, et siinä ois mitään *pahaa*.

ZAIDA: Kalskahtaa ihan komeilta. Noi sun vikat replat.

OTSO: Mmm.

ZAIDA: Mahtipontisilta. Melkeen.

JAN: Mä en ylipäänsä liikkunu millään hyvä-paha –*akselilla*.

Ruokakaupan edusta. Päivä.

Zaida odottaa vilkuillen kärsimättömästi ympärilleen. Liukuovet aukeavat. Otso astuu ulos kaupasta. Lähtevät kävelemään yhtä matkaa.

Otso ojentaa Zaidalle hammasharjan.

OTSO

Ole hyvä.

(ZAIDA TARTTUU HAMMASHARJAAN. KATSOO SITÄ OTSA RYPYSSÄ. OTSO TARKKAILEE HÄNEN REAKTIOTAAN.)

ZAIDA

Täh?! *Täinkö* takia sä kävit kaupassa?

(OTSO NAURAA. ZAIDA ANTAA KÄTENSÄ VALAHTAA ALAS. MAISKAUTTAA SUUTAAN TUOHTUNEENA.)

ZAIDA

Kiitti vaan! Haiseeks mun hengitys oikeesti niin hirveelle, et sun pitää mesenoida mulle uuden hammasharjan?

(ZAIDA YRITTÄÄ HAISTAA HENGITYSTÄÄN PUHALTAMALLA KÄMMENEENSÄ.)

OTSO

(NAURAEN:) Ai *mä* mesenoin *sua* ... ei ei ei ...

ZAIDA

Vai onks mun etuhampaat taas kellastunu?

(RAAPUTTAA KYNNEKÄRJELLÄÄN ETUHAMPAITAAN.)

ZAIDA

(ITSEKSEEN MUTISTEN:) Koskaan ei oo peiliä ku sitä todella tarttis ... se on se kahvi ... ja tupakka ... rööki helvetti ... (KOROTTAEN ÄÄNTÄÄN:) Kiitti vitusti ku rikoit mun lakon!

(OTSO NAURAA.)

OTSO

Hei se on *mua* varten.

(ZAIDA VILKAISEE OTSOA.)

ZAIDA

Siis, mitä?

OTSO

Mä ostin sen itseäni varten.

(ZAIDA PITELEE HAMMASHARJAA PIENEN ETÄISYYDEN PÄÄSSÄ KUIN TARKASTELISI JOTAKIN TUNTEMATONTA LÖYDÖSTÄ.)

ZAIDA

(ÄÄNEEN AJATELLEN:) Onks sun edellisestä ruvennu sit harjakset harottamaan? Vai onks rakoset täynnä ruuantähteitä? Currykastiketta? (IRVISTÄEN:) Se pinttyny likahan näyttää ihan currykastikkeelta. Harjaa pitäis kyl vaihtaa parin kuukauden välein ...

(KÄÄNTYY ÄKKIÄ OTSON PUOLEEN.)

ZAIDA

(VOITONRIEMUISENA:) Mut sähän sanoit ”ole hyvä”?!

(OTSO HEKOTTAA. ZAIDA KOHOTTAAMMASHARJAA KUIN SAMPPANJALASIA.)

OTSO

Vie se sun luo.

ZAIDA

Nonii! Eli mä olin sittenkin oikeassa! (ÄKKIÄ MUKA SYYTTÄVÄSTI:) Ootsä sika menny tutkimaan mun hammasharjaa?

OTSO

Laita se sun hammasmukiin omas viereen.

ZAIDA

Hammasharjamukiin, kiitos vaan. Mä en käytä tekareita. (KATSAHTAEN TOISAALLE ITSEIRONISESTI:) Olipa huono ...

OTSO

Niin et mä voin käyttää sitä, ku mä oon sun luona yötä.

(ZAIDA VILKAISEE OTSOA. VAIKENEE ENSIMMÄISTÄ KERTAA. ANTAA HAMMASHARJAA PITÄVÄN KÄTENSÄ VALAHTAA TAAS ALAS. TAUKO.)

ZAIDA

(YRITTÄEN EDELLEEN KEVENTÄÄ:) Aha, et tää on niinku – *toinen hammasharja*.

OTSO

(ILAHTUEN:) Niin! Nimenomaan. Emmä tiedä monta sulla siellä sun hammasharjamukissa on, mut – mulle se on toinen.

ZAIDA

Mmm.

OTSO

Mä heräsin yks aamu siihen, et mä en meinannu saada henkeä ku mulla oli niin paha maku suussa. Se oli niinku ois nukkunu koko yön teepussi suussa.

(ZAIDA NAURAHTAA PUOLINAISESTI.)

OTSO

Sillon mä päätin, et mun pitää tehdä asialle jotain.

ZAIDA

Vai niin.

OTSO

Olihan se vaivannu mua jo pidemmän aikaa. Eihän sustakaan oo varmaan kiva suudella aamusin, jos –

(ZAIDA OJENTAA HAMMASHARJAA OTSOLLE, JOKA KATSOO OJENNETTUA KÄTTÄ MUTTEI TARTU HARJAAN.)

OTSO

(HAIPUEN:) – toisen hengitys haisee ihan ...

(ZAIDA RAVISTAA KÄTTÄÄN. KUN OTSO EI EDELLEENKÄÄN TARTU HAMMASHARJAAN, ZAIDA ANTAA SEN PUDOTA JALKAKÄYTÄVÄLLE. JATKAA MUINA MIEHINÄ MATKAA. OTSO PYSÄHTYY. KATSOO ZAIDAN PERÄÄN.)

OTSO

Paskalle?! Vai mitä – ?!

(PUUSKAHTAA. POIMII HAMMASHARJAN MAASTA. JUOKSEE ZAIDAN KIINNI. PITÄÄ HAMMASHARJAA ESILLE KUIN NÄYTTELYESINETTÄ.)

OTSO

On tääki tilanne. Yks tyrkyttää *hammasharjaa*.

(NAURAHTAA. PYYHKÄISEE LÄHIKULMIA KATSEELLAAN.)

OTSO

Kyllähän täällä kaikenlaista tyrkytetään, mut et –

(HEILAUTTAEN HAMMASHARJAA KUIN TAHTIPUIKKOA.)

OTSO

Keskellä kirkasta päivää! *Punavuoressa!*

(NAURAHTAA TAAS. TAUKO.)

OTSO

On tääkin tapa *vietellä*.

(KATSOO HAMMASHARJAA. TUHAHTAA ITSELLEEN. LAITTAA HAMMASHARJAN TASKUUNSA. KATSOO TAAS YMPÄRILLEEN.)

OTSO

(OSOITTAEN OHIKULKIJAA:) Toikin äijä tossa noin vois hyvällä syyllä kysyä,
et –

(OMAKSUU ÄIJÄN HABITUKSEN.)

OTSO

(ÄIJÄN ÄÄNELLÄ:) Mikset sä dorka vie daamias Sikalaan valkoviinilasilliselle? Taatusti lähtis parempi saundi ku dentaaliosastolla. (VINKATEN ZAIDALLE:) Sehän on ihan soiva peli, nimittäin!

(ZAIDALTA PÄÄSEE VASTENTAHTOINEN HÖRÄHDYS.)

OTSO

(OMALLA ÄÄNELLÄÄN:) Äh, liian pliisua. Liian tavallista! Vadelmarahka, hah. Vuohenjuusto on näitten kortteleitten edamia. Hukkajuustoa!

(TÖNÄISEE KEVYESTI ZAIDAA.)

OTSO

(ÄIJÄN ÄÄNELLÄ:) No entä se piskuinen thaimesta Annankadulla? Keltacurrykanaa kookosmaidossa? Jälkkäriks vielä niitä snadeja taikinaboltseja kookosliemessä niin teiltä lähtee älli!

(KÄÄNTYY ZAIDAN PUOLEEN KUIN KATUKAUPUSTELIJA.)

OTSO

(OMALLA ÄÄNELLÄÄN:) No mut siitä sä kyl tykkäät! Sähän oot yrittäny houkutella mut sinne monet kerrat. Pelkkä ajatuskin saa veden kihoamaan sun kielelle! Eiks se niin ollu?!

(ZAIDA MAUSKAUTTAA KIELTÄÄN.)

OTSO

Nonii, siinä näet! Kyl keltaacurrykanaa suhun puree! Hammasharjan rakosista tai miksei ihan lautaseltakin! (ÄIJÄN ÄÄNELLÄ:) Kotimatkalla poikeette vielä O'Malleysissa irish coffeella niin jo on kumma jossei ala hengitys miell –

(ZAIDA LÄPSÄISEE OTSOA KÄMMENSELÄLLÄ VATSAAN. TÄMÄ KYYRISTYY KUIN KOVEMMANKIN ISKUN SAANEENA.)

OTSO

Ooh ...

ZAIDA

Liian iso askel.

OTSO

(OSOITTAEN EPÄUSKOISENA JALKOJAAN:) Ai, mitä? Kävelenks mä liian kovaa, vai? Mulle on kyl sanottu – (KATSAHTAA ZAIDAA; NAURAHTAA:) Eiku, siis – se thaimaalainenko? Taikinaboltsit? (NÄYTTÄEN PEUKALOLLA JA ETUSORMELLA PIKKURUISTEN PALLOJEN KOKOA:) Mut nehän on ihan –

ZAIDA

Tässä vaiheessa!

(TAUKO. OTSO KATSOO ZAIDAA. ZAIDA PÄLYILEE YMPÄRILLEEN.)

ZAIDA

(PAINOKKAASTI MUTTA HILJAA:) Se hammasharja on liian iso askel tässä vaiheessa.

(TAUKO.)

OTSO

Liian iso askel?

(OTTAA HAMMASHARJAN TASKUSTAAN. MITTAILEE SITÄ ENSIN KATSEELLAAN, SITTEN SORMILLAAN. ESITTELEE SITÄ ZAIDALLE. TUHAHTAA.)

OTSO

Vähän toistakymmentä senttiä. Kakstoista, sanosin. Neljätoista korkeintaan. Samaa luokkaa ku –

(VILKAISEE ENSIN SEPALUSTAAN, SITTEN ZAIDAA. HUOKAA.)

OTSO

Olkoon. (HYVIN NOPEASTI:) ”Tässä vaiheessa”? Missä *vaiheessa*? Viittisitsä valasta mua, et mikä –

(LEVITTÄEN KÄSIÄÄN. TAUKO. HENGITTÄÄ SYVÄÄN.)

OTSO

(ITSEKSEEN:) Vaihe ku vaihe, vaihe ku vaihe ...

(KÄÄNTYY TAAS ZAIDAN PUOLEEN. HUOKAA.)

OTSO

Jo on heikoks menny, jos –

(LYHYT TAUKO.)

OTSO

(KUISKATEN:) Hygieniaväline.

(LYHYT TAUKO.)

OTSO

Täähän on pelkkä – hy-gi-e-ni-a-vä-li-ne! Etkö sä jumalauta tajua, et –

(TAUKO. ZAIDA VÄLTÄÄ KATSOMASTA OTSOA. KÄÄNTYY AIKA AJOIN POISPÄIN, KUIN SUOJAUTUAKSEEN TUULELTA TAI VESISATEELTA.)

OTSO

Niinku kortsu tai – no niistähän sä et onneks oo turhan tarkka, mut –

(ZAIDA KATSAHTAA YMPÄRILLEEN. LASKEE KATSEENSA.)

OTSO

(VÄHÄN HILJEMPAA:) – jos edes sun hammasharjamukissa ei oo tilaa mun hammasharjalle niin

–

(ON VÄHÄLLÄ PAISKATA HAMMASHARJAN KATUUN.)

ZAIDA

(OJENTAEN KÄTTÄÄN ESTÄÄKSEEN:) Älä, älä ... (VILKUILLEN KIUSAANTUNEENA YMPÄRILLEEN:) ... vastahan sä sen ...

OTSO

(VETÄEN HAMMASHARJAN ZAIDAN ULOTTUVILTA:) Ei, ei. Ei todellakaan. Oikeassahan sä oot. Tarkemmin ajatellen. (NAURAHTAEN:) Mitä mä tässä oikeen vauhkoonnun?

(LYHYT TAUKO.)

OTSO

Vitut sillä on väliä, vaik maistuiski siltä ku ois nukkunu koko yön teepussi kielellä.

(INNOSTUEN:) Vitut sillä on väliä, vaik mä oikeesti oisin nukkunu koko yön teepussi kielellä!

(SILMÄNSÄ SYTTYVÄT.)

OTSO

Tai puoliks sulanu torakka! Mehän nähtiin silloin kerran se –

(DEMONSTROI KÄDELLÄÄN TORAKAN PUTOAMISTA SUUHUN. ZAIDA TARTTUU HÄNEN KÄTEENSÄ. IRVISTÄÄ. SEISOVAT NAAMAKKAIN.)

OTSO

Tai vaikkapa verinen tampooni! Siitä sun uudesta – *kannellisesta roska-astiasta*.

(MAISKAUTTAEN LIIOITELLUSTI SUUTAAN:) Se se vasta maistuiski --- VITUT SILLÄ ON VÄLIÄ, VAIK –

ZAIDA

Lopeta!

(ESTÄÄ OTSOA LIIKUTTAMASTA KÄSIÄÄN.)

ZAIDA

Kuulitko? Lopeta.

(LYHYT TAUKO. TUIJOTTAVAT TOISIAAN.)

ZAIDA

Ei täällä.

(LYHYT TAUKO.)

ZAIDA

Nää on sunnin kotikulmas.

(LYHYT TAUKO.)

ZAIDA

(NYÖKÄTEN:) Mennään muualle.

(TAUKO.)

OTSO

(HILJAA:) Ai *mä sua?*

(NAURAHTAA VÄHÄN.)

OTSO

Ai, *mä nöyryytän sua?*

ZAIDA

(IHMEISSÄÄN:) Emmä niin –

OTSO

Et niin, mut sitä sä tarkotit! Mä nolaan sut sun rakkaassa kotikaupunginosassa. Sä menetät kasvos mun seurassa. Mä nöyryytän sua yleisös edessä.

ZAIDA

Yleisön?

OTSO

Herää jo, Zaida! (PYYHKÄISTEN KÄDELLÄÄN KOKO LÄHITIENOOTTA:) Näähän on vittu kaikki *Lasileuan* katsojia! Joka ikinen! Tai joka toinen vähintäänkin! Sun tulevista leffoista puhumattakaan! Sä oot pitäny *markkinoinnista* huolen. Tuotantoyhtiölles ei oo jääny paljoakaan tekemistä. Sä ja koko sun sosietees. Eikä sun äidistäkään suoranaista haittaa oo ollu.

(NAURAHTAA SARKASTISESTI. TEMPaisee KÄTENSÄ ÄKKINÄISELLÄ LIIKKEELLÄ IRTI.)

OTSO

Sori nyt vaan, mut tää on käytävä tässä loppuun. Ei oo muuta paikkaa. Me ollaan ulkona eikä sisällä, enkä mä mahda sille enää yhtikäs vitun mitään.

(LYHYT TAUKO.)

OTSO

Punavuori kalvetkoon myötähäpeästä.

(HYMÄHTÄÄ.)

OTSO

Mitäs lähdit mun kaa kauppareissulle?

(OJENTAA ZAIDALLE HAMMASHARJAN. ZAIDA TARTTUU SIIHEN. PITELEE SITÄ.
EMPII. VILKUILEE YMPÄRILLEEN. KÄTKEE HAMMASHARJAN NOPEASTI
TASKUUNSA.)

T NIIN KUIN TULIAISET

OTSO: Todellisuus sijoitti tän kohtauksen räkälään, mä sijoitin sen –

JAN: Kompassiaukion kallioille.

OTSO: Hyvin tunnistettu.

JAN: Tää kohta *sattuu*. Vaikken mä tästä nyt suorastaan – syyllisyyskompleksia saa.

OTSO: Jos noin on, ni – mä oon epäonnistunu.

ZAIDA: Ootsä koskaan miettiny, et onks *kosto* sun perimmäinen motiivis?

OTSO: Ai *oonko miettiny*?!

JAN: Tää on kyl yks mun elämän erikoisimmista illoista.

OTSO: Sä oot niin vitun ruskettunu ja hyvännäköne, ku sä tuut Tsekeistä. Sun tukkaki on tollai luonnonkiharalla. Mua alkaa heti yököttää.

ZAIDA: Te kätellette.

JAN: Niinhän me aina tehdään. Tai siis – tehtiin.

OTSO: Mm-m.

ZAIDA: Herrasmiesystävykset ... Voi teitä.

JAN: Ai, me halataanki vielä. Jopas on – lämmintä.

OTSO: Mä mietin tota halausta vielä.

ZAIDA: Oho, oho!

JAN: Kielenkostuke meiltä ei ainakaan pääse loppumaan.

OTSO: Toi on kyl *täysin epäuskottavaa*. Vaik ite sanonki. Et Jan muka kaivais kallionkolosta *kylmäastiassa olevan kuohuviinipullon, jonka se on tuonu Tsekeistä asti*! Mä en tiedä, mikä muhun meni.

JAN: Emmä nyt tiedä ...

ZAIDA: Tiedätpäs. Sä et tekis tollasta ees *mua* varten.

Kompassiaukion kalliot. Alkuilta.

Jan kaivaa kallionkolosta kylmäastiassa olevan kuohuviinipullon. Ojentaa sen Otsolle.

OTSO

(KAIVAEN PULLON ESIIN KYLMÄASTIASTA:) Täh? Ootsä ihan sekasin?

JAN

(NYRKKEILYVALMENTAJAN ÄÄNELLÄ:) ”Per-ke-le, ootsä ihan sekasin?”

(OTSO KATSOO JANIA. NAURAHTAA.)

OTSO

Hei –

(HÄNEN KASVOILLEEN LEVIÄÄ OIVALLUKSEN ILME.)

OTSO

Toihan on *Lasileuasta*.

JAN

(KIUSOITELLEN:) Ai, onko?

OTSO

Marianne lyö treenikaveria päähän.

JAN

(NYÖKÄTEN:) M-m.

OTSO

Ku ne sparraa.

(JAN TEKEE KÄDELLÄÄN PYÖRIVÄÄ LIIKETTÄ KUIN OTSON AJATUKSENJUOKSUA JOUDUTTAAKSEEN.)

OTSO

Nyrkkeilykehässä. Valkku seuraa siinä vieressä. Kehän ulkopuolella.

JAN

Sen ääni on käsitelty.

OTSO

Se kuulostaa siltä, ku se tulis toisesta huoneesta. (NYRKKEILYVALMENTAJAN ÄÄNELLÄ:)
”Per-ke-le ...”

JAN

Tai veden läpi.

OTSO

Lasileuka on kyl vitun hieno pätkä.

JAN

Älä.

(TÖNIVÄT TOISIAAN VELJELLISESTI. OTSO HAVAHTUU SIIHEN, ETTÄ PITÄÄ
KUOHUVIINIPULLOA JA KYLMÄASTIAA EDELLEEN KÄSISSÄÄN. KÄÄNTELEE
PULLOA. LUKEE ETIKETIN.)

OTSO

Kuoharia? Ei sentään samppanjaa.

(HYMÄHTÄÄ.)

OTSO

On sussa tolkun hiven sentään jäljellä.

JAN

Täytyyhän sitä tuliainen olla. Kehtaa muuten ees tunnustaa olleensa ulkomailla.

(OTSO KOHOTTAAPULLOA.)

JAN

Anna mä kuule, saat pian nokilles ...

(OTTAA PULLON OTSON KÄDESTÄ. KYLMÄASTIA PUTOAA MAAHAN JA HALKEAA. JÄÄT LEVIÄVÄT PITKIN KALLIOTA. KATSOVAT SYNTYNYTTÄ JÄLKEÄ. KATSOVAT TOISIAAN. PUHKEAVAT NAURAMAAN.)

OTSO

Nonih ...

JAN

Kerran sähläreitä, aina sähläreitä ...

OTSO

Toi haiskahtaa anglisismilta.

JAN

(SUUNNATEN PULLOA OTSOON PÄIN:) Varoki tai sulla on kohta iso anglisismi ohimossas ...

(OTSO POLVISTUU. POIMII KYLMÄASTIAN OSASET KALLIOLTA. SOVITTAA NIITÄ HAJAMIELISESTI YHTEEN. JAN POKSAUTTAA PULLON AUKI. LENNÄTTÄÄ KORKIN AUKION SUUNTAAN. SEURAAVAT SEN LENTORATAA.)

JAN

Tähtäsin ton motoristin kypärään.

OTSO

(YLLÄTTYNEENÄ:) Sähän riehakkaalla tuulella oot.

JAN

Mä ajattelin, et kivempi tavata täällä ku jossain – (VILKAISTEN OTSOA:) Kaltsin räkälässä.

OTSO

Ehdottomasti, joo. Niissä mätänee.

JAN

Lompakkoki tykkää.

OTSO

(KOHOTTAEN KULMAKARVOJAAN:) Mm-m. Mun fiskaalitilanne on taas ihan karmiva.

JAN

(NAURAEN:) *Fiskaali?*

(OTSO HEILAUTTAA KÄTTÄÄN.)

OTSO

Ei puhuta siitä ...

(JAN JUO PULLON SUUSTA. ÄHKÄISEE. OJENTAA PULLON OTSOLLE.)

JAN

No terveiset nyt vaan Tsekistä.

OTSO

(TARTTUEN PULLOON:) Kiitti.

(OTSO JUO NIIN IKÄÄN PULLON SUUSTA.)

OTSO

On ainakin kylmää.

JAN

Ja kuivaa. Mä en kestä mitään puolimakeita. Lentää laatta niistä nektareista.

OTSO

(NYRPISTÄEN NENÄÄNSÄ:) M-mm.

(OTTAA UUDEN HÖRPYN. OJENTAA PULLON TAKAISIN JANILLE. KATSOO AUKION SUUNTAAN.)

JAN

Juo, hyvä mies.

(OJENTAA PULLON OTSOLLE. KATSOO KALLIOLLE SULAVIA JÄÄPALASIA.)

JAN

Meiän pitää tiätsä melkein vaihtaa kalliota, jos halutaan istua.

OTSO

Ollaan tässä vaan. Tästä on parhaat näkymät. Mä jaksan kyl seistä.

JAN

Kyl mäki. Ei sen puoleen.

(OTSO NAURAHTAA ITSEKSEEN.)

JAN

(KATSOEN OTSOA:) Mitä? Mitä sä naurat?

OTSO

Eiku –

(VILKAISEE JANIA. OTSO HUOKAA. KATSOO JANIA KUIN NÄKISI TÄMÄN VASTA
NYT KUNNOLLA.)

OTSO

Sulla oli hyvä reissu?

JAN

Oli, oli. Loistava.

OTSO

Sä toistat liikaa tota sanaa. *Loistava*.

(JAN NAURAHTAA. VILKAISEE OTSOA.)

JAN

Eka kerta tänään.

OTSO

Hyvä, hyvä.

(TAUKO.)

OTSO

Mites Tabor?

JAN

Tabor? Tabor oli ihana.

(TAUKO.)

OTSO

Oliko?

JAN

(NYRKKEILYVALMENTAJAN ÄÄNELLÄ:) *Ooli, ooli ...*

(TÖNÄISEE OTSOA. NAURU MUUTTUU VÄKINÄISEKSI.)

S NIIN KUIN SORMI

JAN: *Kokonaiset henkilöt* – onko tuttu käsite? Onko? Henkilöt, joilla on joku *oma suunta*. Joku *oma pyrkimys* ja *tahto*. Zaidasta sä sentään kerrot, et sillä on leffa työn alla. Mulla ei oo senkään vertaa. Mä oon pelkkä Zaidan sidekick. Täysin vajaa henkilö.

OTSO: Mitäs pidät niin vähän ääntä omista tekemisistä. Turha tulla mua syyllistään. Mä joudun luomaan sut *todella niukoin eväin*.

JAN: Me ollaan pelkkiä heijastuspintoja sun puberteettisille fantasioille.

OTSO: Huh-hu!

JAN: Sä ku et halua nähdä ku aina vaan *ittes toisissa*, ni sä onneton et ikinä tutustu *kehenkään*. Surkea stoori!

OTSO: No mitenköhän se *sun* stooris laita on? Häh?! Millos me saadaan – vai oonks Zaida työllistänyt sut niin – ettei sitä –

JAN: Änkyttää. Suuttuessaan. Täytyypä muistaa.

(KAIVAA KÄNNYKKÄNSÄ ESIIN. NAPUTTAA SEN MUISTIIN.)

Kallioinen puisto merenrannalla. Aamupäivä.

Otso avaa punakantisen kirjan, Rakkauden ABZ:n. Jan osoittaa sitä. Puhuvat kovaan ääneen kuin estääkseen puhetta tarttumasta kurkkuun.

JAN

Me luetaan sitä sängyssä. Ennen ku rakastellaan. Se on tavallaan niinku – esileikki.

OTSO

(KOHOTTAEN KIRJAA:) No siihen tää taatusti soveltuu!

JAN

Kyllä, joo! Erittäin hyvin. Poikkeuksellisen hyvin suorastaan.

OTSO

No eiks se oo sit vähän sääli palauttaa tätä?

JAN

No totta puhuen on.

OTSO

Mut minkäs teet?

JAN

Minkäs teet. Täsmälleen.

OTSO

Zaida on niin itsepäinen.

JAN

Ei sen päätä mikään käännä.

(OTSO RÄJÄHTÄÄ NAURAMAAN. JAN YHTYY IRVISTÄEN NAURUUN.)

OTSO

Onneks olkoon vaan uudesta pestistä.

(NAURAHTAA. JAN KATSAHTAA HÄNTÄ KYSYVÄSTI.)

OTSO

Ikävä sanoa, mut –

(TAUKO.)

OTSO

- kyl sulla taitaa olla enemmän lahjoja.

(TAUKO.)

OTSO

Siihen hommaan.

JAN

Haista vittu.

OTSO

Oho, oho!

(KÄYTTÄÄ SORMENSA KIELENKÄRJELLÄÄN. NOSTAA SEN PYSTYYN.)

OTSO

Miltäs ulapalta nyt tuulee? Juoksupoika kiroilee. Kyl mä haistaisinkin, mut –

(OJENTAA SORMENSA KOHTI JANIA. HEILUTTAA SITÄ ILMASSA.)

OTSO

- sä oot tainnu ehtiä edelle.

.

S NIIN KUIN SQUASH

ZAIDA: Squashia ja psykoanalyysia niinku Woody Allenin *Manhattanissa* ...

JAN: Joo, tai – Pinterin *Petoksessa*. Siinäki pelataan squashia.

OTSO: *Puhutaan* squashista muttei pelata.

JAN: Ah, anteeks ...

OTSO: Siitä toi pitkä eka repla on muuten peräsin. *Petoksesta*.

JAN: Noni!

OTSO: Mut se mikä täs on *oikeesti* ironisti, ni –

ZAIDA: Noh?!

OTSO: Jan ehdottaa joskus sata vuotta sit, et me pelattais – squashia.

JAN: Mut sitä ei koskaan tapahdu.

ZAIDA: Aa, et tää on niinku teiän – *menetetty squash-matsi*.

(ZAIDA HYMÄHTÄÄ.)

ZAIDA: No nyt mä ymmärrän.

Squash-halli. Pallottelevat puhuessaan.

OTSO

No jos ollaan ihan ruhjovan rehellisiä, nii – mihin vittuun me naista tarvitaan? Häh? Siis mä meinaan, et – kössimatsihan ei oo pelkästään kössimatsi. Vai mitä? Ekaks on matsi. Ja sit suihku. Ja sit stobe. Ja sit mättö. Loppupeleis sitä tietää tehneensä jotain. Sitä tietää taistelleensa. Sitä haluaa vaan stobensa ja mättönsä. Ei sitä kestä kattoo jotain dossea siinä sähläämässä. Ei sitä oikeestaan halua nähdä dossea kilsan säteellä. Parin kilsan ... Muijalla ei tee mitään kössikentällä. Vielä vähemmän suihkussa ... baarissa ... Kunnon satsin äärellä jutellaan kössistä tai koriksesta tai kirjoista tai ehkä jopa fjöösasta. Kaikessa rauhassa. Ilman, et tarvii koko ajan pelätä tulevansa keskeytetyks. Vai mitä?

JAN

Mä en oo pelannu vuosiin.

OTSO

Sen kyl huomaa.

(HUITAISEE LÄHELTÄ JANIN PÄÄTÄ.)

JAN

Perkele, ootsä ihan sekasin?

OTSO

Sä se jaksat siteerata *Lasileukaa*. Aina vaa. Zaida ei palaa. Sillä on joku tsekkiläinen baarimikko katottuna.

JAN

Niin sä meinaat, et se jää *sinne* kuvaan *Skavabölea*?

OTSO

Katos. Sähän virkoat kössätessäs.

JAN

Kestä kuunnella sun jorinoita.

OTSO

Muista, Jan, sä oot empaattinen ihminen. Sillonki, ku sun tekee mieli vetää mua rimalla päähän, sä ymmärrät mua.

JAN

Meinasit sä osua palloon täs jossain vaihees?

OTSO

Mä lämmittelen kato vasta.

(HUITAISEE TAAS.)

JAN

Lyö sitä *palloa*, neiti!

(SQUASH-DUETTO.)

E NIIN KUIN ENSI-ILTA

Lume-keskus. *Lasileuan* Helsingin ensi-ilta.

ZAIDA

Haluisitsä halata mua?

OTSO

Saanks mä?

(HALAAVAT. OTSO EI PÄÄSTÄ IRTI. ZAIDA NAURAA.)

ZAIDA: Noi replat.

OTSO: Mmm?

ZAIDA: Ei ne oo *Lasileuan* enskarista.

OTSO: Ei vai?

ZAIDA: Ei. Ja sä tiedät sen itekin. Ne on –

Zaidan kotitalon edusta. Jalkakäytävä.

ZAIDA

Haluisitsä halata mua?

OTSO

Saanks mä?

(SUORITTAVAT MUODOLLISEN HALAUKSEN.)

ZAIDA: *Lasileuan* enskarissa se menee niin päin, et –

OTSO

Saanks mä halata sua?

ZAIDA

Saat.

(HALAAVAT LÄMPIMÄSTI.)

OTSO: Tarkka tyttö.

ZAIDA: Täytyy olla. Äläkä tytöttele mua.

JAN: Multa meni nyt vähän ohi, et mikä se *valtava ero* noitten välillä on.

ZAIDA: Otso haluaa näyttää kaiken niin masentavassa valossa.

JAN: Aha?

ZAIDA: Toi *sen* halaus seuraa tilannetta, jossa –

Baari. Zaida ja Otso vastakkain.

OTSO

Mä ootin sun soittoa *aamuneljään*.

ZAIDA

No et kai sä mua voi siitä syyttää.

OTSO

Ihan noin niinku tulevaisuuden varalle, ni –

ZAIDA

Älä siteeraa mua.

OTSO

Jos sä tekstaat jollekulle, et ”meiän täytyy puhua” ja et ”mä oon onneton”, ni –

(OTSO LEVITTÄÄ KÄTENSÄ. KATSOO TYPERTYNEENÄ ZAIDAA.)

ZAIDA

Joo, joo. Älä jankkaa.

ZAIDA: Siinä missä – no, ei mun tarvi selittää sulle, millanen tunnelma *Lasileuan* enskarissa on.

JAN: Joo, ei.

OTSO: Anteeks vaa, mut kenes leffa tää nyt oikein olikaan?!

Lume-keskus. *Lasileuan* Helsingin ensi-ilta.

JAN

(ZAIDALLE:) Meenks mä jututtaa äitiäs?

OTSO

(ZAIDALLE:) Älä sano noin. Et sä voi sanoa noin.

ZAIDA

(HILJAA, PEHMEÄSTI:) Vitun ääliö.

(ZAIDA VÄISTÄÄ OTSON KATSEEN KIREÄ HYMY KASVOILLAAN.)

OTSO

Hieno leffa. Hyvää viiniä. Zaida. Jan.

(KOHOTTAA LASIAAN.)

ZAIDA

Mä meen pelastaan äidin.

OTSO

Sä mihkää mee.

(PIDÄTTELEE ZAIDAA. KOHOTTAA TAAS LASIAAN. HYMYILEE.)

JAN

Montas viinilasillista sä oot ehtiny vetää?

OTSO

Sekosin laskuissa.

(NAURAA.)

OTSO

Höpö, höpö ...

(TÖNÄISEE ZAIDAA.)

OTSO

Ne tytöt on muuten tosi – valottavia. Siskokset.

(OMAKSUU *LASILEUAN* EMMAN HABITUKSEN.)

OTSO

(EMMAN ÄÄNELLÄ:) *Tuleeks meille enää ollenkaan oikeaa ruokaa? Vai syödäänks me sipsejä?*

(NAURAA OMALLE ESITYKSELLEEN. ZAIDA JA JAN LIIKEHTIVÄT VAIVAUTUNEINA. HYMYILEVÄT JUHLAVÄELLE.)

OTSO

Mua nauratti kyl *niin* monessa kohtaa ...

(OMAKSUU *LASILEUAN* GUNNIN HABITUKSEN.)

OTSO

(GUNNIN ÄÄNELLÄ:) *Mä oon tullu siihen tulokseen, että alkoholi ei sovi mulle.*

(NAURAA TAAS.)

OTSO

(HUMALTUVAN TOISTOA:) *Alkoholi ei sovi mulle ...*

JAN

(ZAIDALLE:) Sä sait sen paketin?

ZAIDA

Sain, joo. Kiitti vaan.

JAN

Hyvä, hyvä. Se lähetti oli kauhuissaan. Oli menny ensin väärään osoitteeseen.

ZAIDA

Perille tuli.

(JAN VILKAISEE ZAIDAA.)

JAN

Turha kysyäkään vielä illan aikatauluja ...

ZAIDA

Ei voi tietää vielä.

JAN

Mmm. Vihjase sit, ku tekee mieli liikahtaa.

(KATSOVAT ARVIOIVASTI OTSOA, JOKA JATKAA ELÄMÖINTIÄÄN.)

ZAIDA

Mä lupasin mennä pelastaan äidinki. Tungoksesta.

(HUOKAISEE HILJAA.)

ZAIDA

Joo-o ...

(SÄPSÄHTÄÄ MIETTEISTÄÄN.)

ZAIDA

Miltä mä näytän?

JAN

Hyvältä.

ZAIDA

Oikeastiko?

JAN

(NAURAHTAEN:) Joo, joo!

(KAATAA ZAIDALLE LISÄÄ VIINIÄ.)

ZAIDA

(SIEMATEN VIINIÄ:) Just, joo.

OTSO

(PAINOKKAAMMIN:) Sä näytät kuninkaalliselta.

(ZAIDA HYMYILEE JANILLE.)

EPILOGI: S NIIN KUIN SUKELLUS

OTSO: Koskenranta.

JAN: Alkuilta.

ZAIDA: Zaida keikkuu töyräällä roikottaen kännykkäänsä veden yllä.

JAN: Jan seisoo käsi ojossa taaempana. *Hei, mä tarkotin, et – ei sun tarvi –*

OTSO: Zaida antaa kännykkänsä pudota veteen. Katsoo sen perään.

ZAIDA: *Uppos!*

OTSO: Jan jatkaa mutisten:

JAN: *– todistaa mulle mitään ...*

ZAIDA: Jan taputtelee vartaloon kuin etsien taskuistaan jotakin koskeen heitettävää.

OTSO: Jähmettyy oivalluksesta. Alkaa riisua vaatteitaan.

ZAIDA: Sanoo hengenpelastajan äänellä:

JAN: *Ei hätää, no hätä!*

ZAIDA: *He-hei! Mahtavaa!*

OTSO: Jan riisuu itsensä alushoususilleen. Katselee sankarillisesti ympärilleen. Taputtelee ehkä rintaansa. Laskeutuu vedenrajaan. Kääntyy vielä katsomaan Zaidaa.

JAN: *Mulla on sit henkivakuutus, et – jos kyselevät ...*

ZAIDA: *Höpö, höpö!*

OTSO: Jan kääntyy katsomaan virtaa.

JAN: *Maksoin muuten just tän kuun laskunkin ...*

OTSO: Sukeltaa pää edellä koskeen. Kuuluu molskahdus. Zaida naurahtaa ihastuksesta. Laskeutuu vedenrajaan seuratakseen lähempää Janin vedenalaista liikehdintää. Viittilöi käsillään ikään kuin Jan voisi nähdä ja kuulla hänet.

ZAIDA: *Tuolla noin ... vähän tuonnempana ... hei ... aha ...*

OTSO: Mutta pintaan ilmestyykin ilmakuplia ja punaista nestettä, *verta ...*

ZAIDA: Hei, häh?! Eihän tää noin mee!

OTSO: Ap-pap-paa! ... Jan nousee vettä valuen koskesta. Ojentaa Zaidalle kännykän. Ravistelee itseään. Zaida halaa häntä.

ZAIDA: *Kiitti, kulta.*

JAN: *Oho! Kuulinks mä oikein? Kutsuitsä mua ”kullaks”? Yrittiks toi tappaa mut?*

LOPPU